

รายงานวิจัย

เรื่อง

การวิเคราะห์ลักษณะการเขียนเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทย
ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในจังหวัดนนทบุรี

Analysis of Types of Sentence Component Ordering in Thai
Language Writing of University Students in Nonthaburi Province

โดย

อาภาภรณ์ ดิษฐเล็ก

การวิจัยครั้งนี้ได้รับเงินทุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ปีการศึกษา 2556

ชื่องานวิจัย: การวิเคราะห์การเขียนเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทยของ
นักศึกษาระดับอุดมศึกษาในจังหวัดนนทบุรี

ชื่อผู้วิจัย: อภาภรณ์ ดิษฐเล็ก

ปีที่ทำการวิจัยแล้วเสร็จ: 2560

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์การเขียนเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในจังหวัดนนทบุรี ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารการเขียนความเรียงของนักศึกษา ได้แก่ นักศึกษาของมหาวิทยาลัยราชพฤกษ์ สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 289 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องหลัก-เรื่องขยายมากที่สุดถึงร้อยละ 100.0 รองลงมาคือ เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักประธาน-กริยา-กรรม ร้อยละ 91.6 เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องเก่า-เรื่องใหม่ ร้อยละ 27.7 และรูปแบบอื่น ๆ ร้อยละ 4.5 โดยประเด็นรูปแบบที่นักศึกษาใช้ในการเขียนมากที่สุดคือ นามวลีที่เป็นประธาน-กริยา-นามวลีที่เป็นกรรม ที่พบถึงร้อยละ 65.0

คำสำคัญ: การเขียนเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทย, เรื่องเก่า-เรื่องใหม่, เรื่องหลัก-เรื่องขยาย

Research title: Analysis of Types of Sentence Component Ordering in Thai Language Writing of University Students in Nonthaburi Province

Researcher: Aphaphon Ditlek

Year: 2017

Abstract

This research aimed to analyze the order of sentence component in Thai language writing of university students in Nonthaburi province. The data analysis was conducted from the students' composition writing. The subjects were students from Rajapruk University, Panyapiwat Institute of Management, and Suvarnabhumi Rajamongkla Technology University. They were 289 students who registered in the course 'Thai Language for Communication' in the first semester of the academic year 2014. The results indicated that the subjects ordered sentence component following main-embedded order at the highest level (100 per cent). The second highest was subject-verb-object order at 91.6 percent. The third highest was known-unknown order at 17.7 percent, and the other 4.5 percent was other types of sentence component. The types of sentences the subjects used the most was subjects (nouns phrase)-verbs – objects (noun phrase) at 65 percent.

Key words: sentence component in Thai language writing, known-unknown, main-embedded

กิตติกรรมประกาศ

รายงานวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ลักษณะการเขียนเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทย ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในจังหวัดนนทบุรี สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความเอาใจใส่ ให้กำลังใจ และให้คำแนะนำที่มีค่ายิ่งจาก รศ.ทินประภา จีระพันธุ์ อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง และขอขอบคุณมหาวิทยาลัยราชพฤกษ์ที่ให้ทุนวิจัย จนทำให้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเรื่องนี้ได้จนสำเร็จ

ผู้วิจัยขอขอบคุณ ดร.ณัฐกนต์ สุขชื่น ที่กรุณาตรวจทานบทคัดย่อภาษาอังกฤษ และขอขอบคุณคณาจารย์ผู้สอนภาษาไทยและนักศึกษาในสถาบันที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการมอบผลงานการเขียนความเรียงของนักศึกษา เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ท้ายที่สุดนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้เขียนบทความ ตำรา รายงานวิจัย และวิทยานิพนธ์ทุกท่านที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าประกอบการทำรายงานวิจัยเรื่องนี้ ซึ่งล้วนเป็นข้อมูลสำคัญที่ช่วยให้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยได้จนสำเร็จด้วยดี

อาภาภรณ์ ดิษฐเล็ก

กรกฎาคม 2560

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ	ช
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 คำถามการวิจัย.....	4
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
1.4 ขอบเขตการวิจัย	4
1.5 ข้อตกลงเบื้องต้น	5
1.6 ข้อจำกัดของการวิจัย.....	5
1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ	5
1.4 ประโยชน์ของงานวิจัย.....	6
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
2.1 ความหมายและชนิดของประโยคในภาษาไทย.....	7
2.2 การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคในภาษาไทย.....	9
2.3 หลักการเขียนประโยคภาษาไทยที่ดี	17
2.4 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	19
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	20
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	20
3.2 เครื่องมือในการวิจัย	21

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.3 การเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล.....	22
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	23
4.1 การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักประธาน-กริยา-กรรม	23
4.2 การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องเก่า-เรื่องใหม่	38
4.3 การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องหลัก-เรื่องขยาย	44
4.4 การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยครูปแบบอื่น ๆ	67
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	74
5.1 สรุปผลการวิจัย	72
5.2 อภิปรายผลการวิจัย	78
5.3 ข้อเสนอแนะ	80
บรรณานุกรม.....	81
ภาคผนวก.....	84
แบบบันทึกการเก็บรวบรวมข้อมูลวิเคราะห์การเรียงส่วนประกอบในประโยค ของนักศึกษาเป็นรายบุคคล	85
ประวัติผู้วิจัย.....	89

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
4.1 ภาพรวมรูปแบบการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคของนักศึกษา.....	23
4.2 รูปแบบการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักประธาน-กริยา-กรรม	24
4.3 รูปแบบการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องเก่า-เรื่องใหม่	38
4.4 รูปแบบการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องหลัก-เรื่องขยาย	44
4.5 รูปแบบการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามรูปแบบอื่น ๆ.....	67

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	19

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเขียนเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการสื่อสาร หากผู้ส่งสารหรือผู้เขียนเขียน สื่อความไม่ชัดเจน ย่อมส่งผลให้ผู้รับสารหรือผู้อ่านประสบปัญหาในการทำความเข้าใจ จนอาจทำให้การสื่อสารไม่สัมฤทธิ์ผล ประกอบกับการเขียนนั้นจัดเป็นหลักฐานที่เป็นลายลักษณ์อักษร หากงานเขียนมีถ้อยคำ ข้อความที่ใช้ผิดความหมาย หรือสร้างความเข้าใจผิด ย่อมส่งผลให้เกิดความเข้าใจที่สับสน ความรู้สึก และอาจเกิดปัญหาระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารตามมาในภายหลังได้

ปัญหาด้านการเขียนภาษาไทยเป็นปัญหาสำคัญที่ทุกฝ่ายกำลังพยายามหาแนวทางแก้ไข เนื่องจากเป็นปัญหาที่ปรากฏในทุกระดับการศึกษา ตั้งแต่ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานมีนักเรียนไทยที่ “อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้” จนทำให้กระทรวงศึกษาธิการประกาศนโยบายเรื่อง “มาตรการเร่งรัดคุณภาพการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้” โดยมอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ไปจัดทำเครื่องมือทดสอบเพื่อตรวจและคัดกรองความสามารถการอ่านออกเสียงและความเข้าใจของนักเรียนชั้น ป.3 และ ป.6 เพื่อจัดแบ่งเด็กเป็นกลุ่มและวิเคราะห์สภาพปัญหาและหาวิธีแก้ไขที่ตรงจุด โดยเริ่มดำเนินการคัดกรองพร้อมกันทุกเขตพื้นที่การศึกษาทั่วประเทศให้แล้วเสร็จและรายงานมายัง สพฐ. จากนั้นจะมีการเร่งรัดพัฒนาครูตามผลการประเมินเพื่อจะได้จัดสอนซ่อมเสริมให้แก่เด็กนักเรียนที่มีปัญหา โดยจะมีการกำกับ ติดตาม นิเทศให้ความช่วยเหลือครูภาษาไทย และครูทุกคนที่มีส่วนร่วมในการพัฒนาการอ่านของเด็ก (ศธ.ประกาศเร่งรัดแก้ปัญหาเด็กไทยอ่าน-เขียนไม่ได้, 2557: ออนไลน์) สอดคล้องกับรายงานผลการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-net) ของนักเรียนส่วนใหญ่ก็พบว่าทำคะแนนได้ต่ำกว่าร้อยละ 50 ในทุกรายวิชา ส่วนการประเมินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนทุกระดับ ตั้งแต่ปี 2539 ถึงปัจจุบันก็พบว่าอยู่ในระดับต่ำกว่าร้อยละ 50 และผลจากผู้ประเมินในการประเมินคุณภาพมาตรฐานสถานศึกษาภายนอกของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) รอบสอง (พ.ศ. 2549-2551) มีข้อสังเกตว่า นักเรียนในระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา มีปัญหาเรื่องการอ่านออกเขียนได้ โดยพบว่านักเรียนหลายโรงเรียนเขียนคำภาษาไทยผิด การเรียงรูปประโยคไม่ถูกต้อง ทำให้ข้อความที่เขียนไม่สามารถสื่อความหมายได้ แม้กระทรวงศึกษาธิการได้ส่งเสริมและยกระดับคุณภาพการเรียนการสอนภาษาไทยด้วยวิธีการที่หลากหลายมาอย่างต่อเนื่อง แต่จากกระแสสังคมยังคงมี

ภาพสะท้อนให้เห็นอีกว่า นักเรียนบางคนจบ ป.6 แต่ยังไม่อ่านเขียนไม่คล่อง นักเรียนระดับมัธยมศึกษาบางคนยังคงมีปัญหาเรื่องความเข้าใจการอ่าน มีความอ่อนด้อยเรื่องการเขียน หรือบางคนจบระดับอุดมศึกษา แต่ความรู้ความสามารถด้านการอ่านการเขียนยังคงเป็นปัญหาต่อการปฏิบัติงาน สถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษาจึงจำเป็นต้องมีการส่งเสริมสนับสนุนสำนักงานเขตพื้นที่และสถานศึกษา มาโดยตลอด ทั้งจัดสรรงบประมาณให้แก้ไขปัญหาคำอ่านการเขียนภาษาไทย จัดให้มีการสัมมนา แลกเปลี่ยนเรียนรู้รูปแบบวิธีสอนที่ประสบผลสำเร็จ มีการจัดประกวดแข่งขันทักษะภาษาไทย ประกวดเรียงความ รวมถึงการจัดทำหนังสือคู่มือ แบบฝึก และหนังสืออ่านเพิ่มเติมหลากหลายรายการแจกให้สถานศึกษาเพื่อช่วยให้ครูมีสื่อซ่อมเสริมการอ่านการเขียนของนักเรียน เป็นต้น (พวงศินา วงศ์เลขา, 2557: ออนไลน์)

จากข้อความข้างต้น มีประเด็นที่แสดงถึงปัญหาด้านการเขียนของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาคือนักศึกษาที่ประสบปัญหาเมื่อต้องเขียนสื่อสารในการปฏิบัติงาน ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่าการเขียนสื่อสารถ่ายทอดเรื่องราวได้ดี ได้ใจความถูกต้องชัดเจน และไพเราะสละสลวยนั้น ผู้เขียนต้องคำนึงตั้งแต่การเลือกใช้คำ การเรียบเรียงประโยค และย่อหน้า โดยเฉพาะการเลือกใช้คำและการเรียบเรียงคำในประโยค จึงเป็นเรื่องสำคัญมาก ดังที่ วรรณิ โสมประยูร (2553: 170-171) อธิบายถึงความสำคัญของประโยคว่า ประโยคเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของการเขียน เพราะประโยคเป็นการเรียบเรียงคำให้ถูกต้องตามแผนโครงสร้างของภาษา ซึ่งยึดหลักการเรียงลำดับตำแหน่งของคำเป็นประเด็นสำคัญ ภาษาไทยเป็นภาษาคำโดด จึงถือเอาการเรียงตำแหน่งของคำเป็นหลัก ถ้าเรียงตำแหน่งคำสลับกันจะทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนแปลงไปด้วย ครูควรมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของประโยค เพราะนอกจากจะเป็นพื้นฐานและพัฒนาทักษะการเขียนของครู ยังเป็นแนวทางให้ครูพิจารณาและปรับปรุงแก้ไขงานเขียนของเด็กได้ถูกต้องเหมาะสม อันจะเป็นผลทำให้การสอนภาษาไทยมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ปัญหาที่ผู้สอนภาษาไทยมักพบในการเขียนของนักศึกษาคือ นักศึกษาเขียนประโยคอ่านแล้วไม่เข้าใจ เขียนประโยคไม่เป็นประโยค หรือเขียนประโยคที่ไม่ถูกต้องตามหลักภาษา ดังเช่น ผลการวิจัยของ ชูศรี ศรีแก้ว (2526) ที่พบว่า นักศึกษามีข้อผิดพลาดในส่วนการแต่งประโยคคือ การเรียงคำและข้อความผิดลำดับ การขาดคำที่จำเป็นในประโยค การขาดกลุ่มคำหรือข้อความที่จำเป็นในประโยค และผลวิจัยของ พยอม ธนมี (2541) ที่พบปัญหาการใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ ไม่ถูกต้อง ใช้หน่วยประโยคเกิน เรียงคำหรือกลุ่มคำไม่ถูกต้อง ผลการวิจัยทั้งสองเรื่องนี้ แม้มีระยะเวลาที่ต่างกันถึง 15 ปี แต่ยังสะท้อนถึงประเด็นปัญหาในลักษณะทำนองเดียวกัน ทั้งยังสอดคล้องกับที่ผู้วิจัยได้มีประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารที่มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์ จังหวัดนนทบุรี และได้ศึกษาปัญหาการใช้ประโยคในรายงาน

วิชาการของนักศึกษา ผลการวิจัยพบประเด็นปัญหาคือ นักศึกษาเขียนประโยคไม่ถูกต้องตามลักษณะภาษาไทย ร้อยละ 42.4 รองลงมาคือ ประโยคไม่กะทัดรัด ร้อยละ 27.4 และประโยคใจความไม่สมบูรณ์ ร้อยละ 5.4 ตามลำดับ (อภาภรณ์ ดิษฐเล็ก, 2553: 133)

การเขียนประโยคจึงเป็นทักษะที่ผู้เรียนมักประสบปัญหา เนื่องจากทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ค่อนข้างยากและซับซ้อน อีกทั้งยังมีสื่อเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลในการใช้ภาษาของผู้เรียน ดังที่ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์ (กรมศิลปากร, 2539: 5) ได้กล่าวถึงลักษณะทิศทางภาษาไทยในด้านการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างของภาษาไทยไว้ว่า “โครงสร้างของภาษาเปลี่ยนไปเป็นแบบภาษาอังกฤษมากขึ้น มีการใช้อักษรนาม ใช้ประโยคกรรม และการใช้คำบุพบทมากขึ้น” สอดคล้องกับที่ กาญจนา นาคสกุล (กรมศิลปากร, 2539: 5) กล่าวไว้ในทำนองเดียวกันว่า “การที่ได้ติดต่อกับต่างประเทศมาก ใช้ภาษาต่างประเทศบ่อยครั้ง ได้รับอิทธิพลการสร้างประโยคแบบ Passive Voice เข้ามาใช้ในประโยคภาษาไทย จนดูไม่เป็นภาษาไทย” และเป็นไปดังที่ ฟาฏีนา วงศ์เลขา (2557: ออนไลน์) กล่าวว่า แม้ปัญหาการใช้ภาษาไทยได้เกิดขึ้นมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานหลายสิบปี แต่ในยุคปัจจุบันนี้ปัญหายังวิกฤติความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งมีปัจจัยหนุนนำที่สำคัญนั้นคือความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่ก้าวล้ำไปอย่างรวดเร็ว เราจึงพบการใช้ภาษาไทยแบบผิด ๆ มากมายจนเกือบจะกลายเป็นความคุ้นชิน โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่น ยิ่งน่าเป็นห่วงมากที่สุด เป็นกลุ่มที่นิยมใช้ภาษาที่มีวิวัฒนาการทางภาษาที่เฉพาะกลุ่ม ซึ่งเป็นภาษาที่เกือบจะไม่มีไวยากรณ์ ไม่ว่าจะจากการรับส่งข้อความสั้น (SMS) การส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) การสนทนาออนไลน์ หรือแม้แต่การแสดงความคิดเห็นในโลกอินเทอร์เน็ต

ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้วิจัยตระหนักว่า สมควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการเขียนประโยคของนักศึกษา เพื่อให้เกิดองค์ความรู้ลักษณะการเขียนประโยคของนักศึกษา และหาแนวทางแก้ไขปัญหาการเขียนของนักศึกษา ทั้งนี้ เพราะการพัฒนาศักยภาพด้านการใช้ภาษาไทยของผู้เรียนจัดเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้สอนในการจัดการศึกษาให้เป็นที่ไปตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา, 2547: 13) ที่ว่า มาตรา 23 การจัดการศึกษา ทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย ต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษา ซึ่งในข้อ 5 กล่าวถึง ความรู้ และทักษะด้านคณิตศาสตร์ และด้านภาษา เน้นการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง นอกจากนั้น ปัจจัยที่เป็นสาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งคือ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การเขียนประโยคมีความสำคัญต่อการสื่อความอย่างยิ่ง เป็นทักษะพื้นฐานที่จะเชื่อมโยงไปถึงการเรียนในวิชาอื่น ๆ และการนำความรู้ความชำนาญไปใช้ในชีวิตการทำงาน โดยผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการวิจัยครั้งนี้ไว้

ว่า เป็นการศึกษาการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคของนักศึกษาในเขตจังหวัดนนทบุรี เพื่อให้เกิดองค์ความรู้เกี่ยวกับลักษณะการเขียนประโยคของนักศึกษาให้ชัดเจนขึ้น จนสามารถนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการเขียนแก่นักศึกษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1.2 คำถามการวิจัย

นักศึกษามีลักษณะการเขียนเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทยอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์การเขียนเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในจังหวัดนนทบุรี

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาในงานวิจัยคือ การวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารความเรียงหัวข้อ “การก้าวเข้าสู่ชีวิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย” ของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ในด้านการเรียงส่วนประกอบในประโยคภาษาไทยของนักศึกษา

2. ขอบเขตด้านกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

งานวิจัยนี้จะศึกษาวิเคราะห์ลักษณะการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคจากผลงานเขียนความเรียงของนักศึกษาทั้งหมดที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในหัวข้อ “การก้าวเข้าสู่ชีวิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย” กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 289 คน เป็นนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในจังหวัดนนทบุรี ได้แก่ นักศึกษาของมหาวิทยาลัยราชพฤกษ์ จำนวน 126 คน สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ จำนวน 85 คน และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ จำนวน 78 คน ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557

3. ขอบเขตด้านพื้นที่

งานวิจัยนี้ศึกษาในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาในจังหวัดนนทบุรี 3 สถาบัน ได้แก่ 1) มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์ 2) สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ และ 3) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ

1.5 ข้อตกลงเบื้องต้น

1. การวิเคราะห์การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาในงานวิจัยนี้ เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลจากการเขียนความเรียงในหัวข้อ “การก้าวเข้าสู่ชีวิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย”
2. การวิเคราะห์การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคในงานวิจัยนี้ วิเคราะห์ตามแนวคิดการเรียงลำดับคำในประโยคของ นววรรณ พันธุมเมธา ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 4 พ.ศ. 2551
3. คำว่าเรื่องหลักและเรื่องขยายตามแนวคิดของ นววรรณ พันธุมเมธา (2551: 257) อธิบายว่า เรื่องที่ต้องการพูดถึงได้ว่าเป็นเรื่องหลัก แล้วการขยายความเรื่องที่ต้องการพูดถึงว่าเป็นเรื่องขยาย ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยนำมาปรับใช้ในการเขียน
4. การวิเคราะห์ลักษณะรูปแบบการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาทุกเรื่อง ใช้วิธีการวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละของจำนวนนักศึกษาที่มีวิธีการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคในแต่ละรูปแบบ และคัดเลือกตัวอย่างประกอบกรวิเคราะห์รูปแบบการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคแต่ละรูปแบบ

1.6 ข้อจำกัดของการวิจัย

งานวิจัยนี้มีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงและกำหนดหัวข้อความเรียงเรื่องเดียวกัน เพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์การเรียงลำดับคำในประโยคภาษาไทยของนักศึกษา

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

การเขียนเรียงส่วนประกอบในประโยคภาษาไทย หมายถึง การจัดวางส่วนประกอบของประโยคของนักศึกษา ทั้งที่เป็นคำและกลุ่มคำในประโยค โดยในงานวิจัยนี้ใช้วิธีการวิเคราะห์การลำดับคำของประโยคตามแนวคิดของรศ.ดร.นววรรณ พันธุมเมธา ซึ่งประกอบด้วยหลักการเรียงลำดับคำในประโยคคือรูปแบบประธาน-กริยา-กรรม รูปแบบเรื่องเก่า-เรื่องใหม่ และรูปแบบเรื่องหลัก-เรื่องขยาย

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาระดับอุดมศึกษาในเขตจังหวัดนนทบุรีที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งได้แก่นักศึกษาของมหาวิทยาลัยราชพฤกษ์ สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 289 คน

เรื่องเก่า หมายถึง เรื่องที่ผู้ฟังหรือผู้อ่านรู้แล้ว เป็นเรื่องที่เคยกล่าวมาก่อนแล้ว และเป็นจุดเริ่มต้นให้ผู้ฟังติดตามเรื่องราวต่อไป

เรื่องใหม่ หมายถึง เรื่องที่ผู้ฟังหรือผู้อ่านยังไม่รู้มาก่อน

เรื่องหลัก หมายถึง เรื่องที่ต้องการเขียน

เรื่องขยาย หมายถึง การขยายความเรื่องที่ต้องการเขียน

1.8 ประโยชน์ของงานวิจัย

ผลการศึกษาครั้งนี้ทำให้เกิดองค์ความรู้ด้านการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทย ซึ่งอาจช่วยให้ทราบถึงลักษณะโครงสร้างประโยคภาษาไทยของนักศึกษาในปัจจุบัน

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัย พบว่ามีประเด็นที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยดังต่อไปนี้

1. ความหมายและชนิดของประโยคในภาษาไทย
2. การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทย
3. หลักการเขียนประโยคในภาษาไทยที่ดี

2.1 ความหมายและชนิดของประโยคในภาษาไทย

1. ความหมายของประโยค

คำจำกัดความของคำว่า “ประโยค” มีผู้ให้คำนิยามไว้หลายท่าน อาทิ พระยาอุปกิตศิลปสาร (2538: 192) กล่าวว่า ถ้อยคำที่มีเนื้อความบริบูรณ์ ในขณะที่พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556: 711) ให้คำจำกัดความว่า หมายถึง คำพูดหรือข้อความที่ได้ความบริบูรณ์ตอนหนึ่ง ๆ เช่น ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม ทั้งนี้ บรรจบ พันธเมธา (2541: 101) อธิบายลักษณะประโยคภาษาไทยว่า ประกอบด้วยคำก็ได้ คำเดียว 2 คำ หรือมากกว่านั้นก็ได้ ถ้าหากว่าความในประโยคนั้น ๆ ทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายได้ตามที่ผู้พูดต้องการ

ส่วนนworรณ พันธเมธา (2551: 167) ให้คำจำกัดความว่า ประโยคคือ กลุ่มคำที่สัมพันธ์แสดงเหตุการณ์หรือสภาพบางอย่าง ส่วนประกอบของประโยคซึ่งเรียกว่าหน่วยประโยค มีชนิดที่สำคัญ 2 ชนิด คือ หน่วยนามและหน่วยกริยา และบางประโยคจะมีหน่วยเสริม ประโยคหลายประโยคเมื่อเรียงติดต่อกันไป จะมีหน่วยเชื่อมช่วยเชื่อมประโยคเหล่านั้นเข้าด้วยกัน หน่วยประโยคจึงมีทั้งหมด 4 ชนิดคือ 1) หน่วยนาม 2) หน่วยกริยา 3) หน่วยเสริม และ 4) หน่วยเชื่อม

ดังนั้นพอจะกล่าวได้ว่า ประโยคต้องดูที่ใจความสำคัญ หากมีใจความสมบูรณ์ครบถ้วนจนสามารถสื่อสารเข้าใจตรงกันได้ ก็จัดได้ว่าเป็นประโยค

2. ชนิดของประโยคในภาษาไทย

เกณฑ์ที่ใช้ในการแบ่งชนิดของประโยคมีหลายเกณฑ์ ขึ้นอยู่กับว่าใช้หลักเกณฑ์ใดในการจำแนก หากเป็นไวยากรณ์ไทยแนวเดิม จะจำแนกตามเนื้อความในประโยค ดังที่ พระยาอุปกิตศิลปสาร (2538: 212-213, 262) แบ่งประโยคเป็น 3 ชนิดคือ

(1) เอกรรณประโยค หรือประโยคสามัญ หมายถึงประโยคเล็ก ๆ ที่มีเนื้อความอย่างเดียวยุโรปประโยคมี 4 รูปแบบคือ 1) ประโยคกรรตุ ส่วนสำคัญของประโยคที่จะยกขึ้นพูดมี 3 ส่วน คือ กรรตุการก (ผู้ทำ) กริยา และกรรมการก (ผู้ถูกทำ) ถ้าเราต้องการจะให้กรรตุการกเด่น ก็เรียงกรรตุการกขึ้นเป็นประธาน คือ เรียงไว้ข้างหน้า 2) ประโยคกรรม หากต้องการให้กรรมการกเด่น คือผู้ถูกเด่น ก็เรียงกรรมการกเป็นประธาน คือเรียงอยู่ข้างหน้า 3) ประโยคกริยา ต้องการให้กริยาเด่น กริยาที่เรียงไว้หน้าประโยคชนิดนี้ ได้แก่ คำว่า เกิด มี ปรากฏ 4) ประโยคการิต คล้ายประโยคกรรม แต่มีผู้รับใช้ ซึ่งเรียกว่า การิตการก

(2) อเนกรรณประโยค หรือประโยคความรวม หมายถึงประโยคที่มีเนื้อความหลายอย่าง

(3) สังกนประโยค หรือประโยคความซ้อน หมายถึงเอกรรณประโยคที่ใช้เอกรรณประโยคด้วยกัน ทำหน้าที่เป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของเอกรรณประโยคหน้า ซ้อนขึ้นอีกชั้นหนึ่ง ส่วนของสังกนประโยคนี้มีลักษณะอย่างเดียวกับเอกรรณประโยคทุกประการ ต่างกันแต่มีประโยคเล็กแทรกเข้ามาอย่างน้อยอีกประโยคหนึ่ง ส่วนของประโยคประกอบด้วย ประโยคใหญ่อยู่ประโยคหนึ่งเรียกว่า มุขยประโยค มีประโยคน้อยแทรกเข้ามาเป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยคใหญ่ เรียกว่า อนุประโยค ซึ่งจำแนกย่อยได้เป็น 3 ประเภท คือ นามานุประโยคหรืออนุประโยคที่ชี้แทนนาม คุณานุประโยคหรือประโยคซึ่งทำหน้าที่แทนบทวิเศษณ์สำหรับประกอบนามหรือสรรพนามที่มีอยู่ในมุขยประโยคอีกทีหนึ่ง ประโยคชนิดนี้มีประพันธสรรพนาม ที่ ซึ่ง อันเป็นบทเชื่อม และวิเศษณานุประโยคหรืออนุประโยคซึ่งทำหน้าที่เป็นวิเศษณ์ประกอบกริยาหรือคำวิเศษณ์ด้วยกัน

ในมุมมองของนักภาษาศาสตร์ เช่น วิจิตรน ภาณุพงษ์ (2538: 15-16) อธิบายความแตกต่างระหว่างไวยากรณ์เดิมกับไวยากรณ์โครงสร้างว่า ไวยากรณ์เดิมไม่ได้ระบุว่ากำลังศึกษาภาษาพูดหรือภาษาเขียน แต่พอจะสังเกตได้ว่าเป็นเรื่องของภาษาเขียนหรือภาษาหนังสือเป็นสำคัญ ดังนั้นจึงแบ่งประโยคเพื่อให้เห็นลักษณะของประโยคภาษาไทยโดยเฉพาะที่เป็นภาษาพูด ได้ว่ามี 2 วิธีคือ

วิธีที่ 1 อาศัยความหมายของประโยคและสถานการณ์ที่ใช้ประโยคนั้น ๆ เป็นหลัก แบ่งเป็น 2 ชนิด คือ

(1) ประโยคเริ่ม หมายถึงประโยคซึ่งเราเริ่มต้นบทสนทนาได้

(2) ประโยคไม่เริ่ม ซึ่งสามารถแบ่งย่อยได้อีก 2 ประเภท ได้แก่ ประโยคไม่เริ่มปกติ หมายถึงประโยคไม่เริ่มที่ใช้เริ่มต้นบทสนทนาไม่ได้ และประโยคไม่เริ่มแบบพิเศษ หมายถึงประโยคไม่เริ่มซึ่งใช้เริ่มต้นบทสนทนาได้ แต่ต้องใช้ในสถานการณ์พิเศษ

วิธีที่ 2 อาศัยลักษณะของโครงสร้างประโยคเป็นหลัก แบ่งเป็น 4 ชนิด คือ

(1) ประโยคสามัญญ์ ได้แก่ ประโยคซึ่งมีส่วนประกอบเพียงส่วนเดียวหรือหลายส่วนแต่จะไม่มีส่วนใดเป็นอนุพากย์หรืออนุประโยค อาจจะเป็นประโยคเริ่มหรือประโยคไม่เริ่มก็ได้

(2) ประโยคซับซ้อน ได้แก่ ประโยคที่ประกอบด้วยอนุพากย์ต่างชนิดกัน 2 อนุพากย์ขึ้นไป อาจจะเป็นประโยคเริ่มหรือประโยคไม่เริ่มก็ได้

(3) ประโยคผสม ได้แก่ ประโยคที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักตั้งแต่ 2 อนุพากย์ขึ้นไป และเราไม่สามารถวิเคราะห์เป็นโครงสร้างแบบต่าง ๆ ได้ อาจจะเป็นประโยคเริ่มหรือประโยคไม่เริ่มก็ได้

(4) ประโยคเชื่อม ได้แก่ ประโยคสามัญญ์ชนิดประโยคไม่เริ่ม ซึ่งขึ้นต้นด้วยคำเชื่อม

ประโยคยังสามารถแบ่งได้ตามเจตนาของผู้สื่อสารได้ 5 ชนิด คือ 1) ประโยคบอกเล่าหรือประโยคบอกให้ทราบ 2) ประโยคคำถามหรือประโยคถามให้ตอบ 3) ประโยคตอบรับหรือประโยคปฏิเสธ 4) ประโยคคำสั่งและตักเตือน 5) ประโยคขอร้อง (บุปผา บุญทิพย์, 2548: 163)

ทั้งนี้ นววรรณ พันธุมธธา (2546: 91) อธิบายถึงเรื่องกลุ่มประโยค ไว้ว่า ความคิดที่เราแสดงออกมาเป็นถ้อยคำ มักจะไม่ใช้ประโยค ๆ เดียว แต่เป็นประโยคหลายประโยคกล่าวติดต่อกันเป็นกลุ่มประโยค ประโยคที่อยู่ในกลุ่มเดียวกัน ควรจะต้องมีความสัมพันธ์ของประโยคและลักษณะที่แสดงความสัมพันธ์ของประโยคและลักษณะที่แสดงความสัมพันธ์กันได้ 6 ประเภทคือ 1) ประโยคที่สัมพันธ์กันทางเวลา 2) ประโยคที่สัมพันธ์กันทางเหตุและผล 3) ประโยคสัมพันธ์กันทางมีความหมายทำนองเดียวกัน 4) ประโยคที่มีความหมายขัดแย้งกัน 5) ประโยคสัมพันธ์กันทางการขยายความ 6) ประโยคที่สัมพันธ์กันโดยต่างเป็นตัวเลือก

การแบ่งชนิดของประโยคจึงมีความแตกต่างกันไปหากพิจารณาตามหลักเนื้อความ การเริ่มต้นบทสนทนา หรือตามเจตนาของผู้สื่อสาร ซึ่งการทำความเข้าใจเรื่องชนิดของประโยคจะมีส่วนช่วยให้มีแนวทางในการวิเคราะห์ส่วนต่าง ๆ ของประโยคหรือการเรียงลำดับคำในประโยคภาษาไทยได้ชัดเจนขึ้น

2.2 การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทย

1. ส่วนประกอบของประโยคในภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นคำโดด การเรียงคำในประโยคจึงเป็นเรื่องสำคัญ เพราะส่งผลต่อความหมาย คำอธิบายเกี่ยวกับเรื่องการเรียงลำดับคำในประโยคนั้น ในตำราภาษาไทยอาจเรียกชื่อต่างกันไปได้อีกว่า ภาคของประโยค ส่วนของประโยค ส่วนประกอบของประโยค โครงสร้างของประโยค หรือหน่วยประโยค

ตำราภาษาไทยส่วนใหญ่จะแบ่งส่วนต่างๆ ของประโยคว่าประกอบด้วยภาคประธานและภาคแสดงตามตำราหลักภาษาไทยของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2538: 209-210) ซึ่งอธิบายว่าภาคของประโยค แปลว่าส่วนของประโยค แบ่งเป็นภาคสำคัญได้ 2 ภาค คือ

(1) ภาคประธานของประโยค หมายถึงส่วนเบื้องต้นที่กล่าวขึ้นก่อน จำแนกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ บทประธาน คือส่วนสำคัญของภาคประธาน และบทขยายประธาน คือส่วนขยายประธานให้พิสดารออกไป

(2) ภาคแสดงของประโยค หมายถึงส่วนที่แสดงของกิจการอาการของประธาน จำแนกเป็น 4 ส่วน คือ บทกริยา คือส่วนสำคัญของภาคแสดง บทขยายกริยา คือส่วนขยายกริยาให้พิสดารออกไป บทกรรม คือส่วนที่ถูกริยาทำ และบทขยายกรรม คือส่วนที่ขยายกรรมให้พิสดารออกไป

กำชัย ทองหล่อ (2547: 373) ใช้คำว่า ส่วนของประโยค และอธิบายว่า ประโยคทุกชนิด จำแนกออกเป็น 2 ส่วนเช่นเดียวกัน ส่วนที่เป็นประธานของประโยค เรียกว่า ภาคประธาน ประกอบด้วย บทประธานและบทขยายประธาน อีกส่วนหนึ่งคือ ภาคแสดง ประกอบด้วย บทกริยา บทขยายกริยา บทกรรม และบทขยายกรรม ในประโยคหนึ่ง อย่างน้อยต้องมี 2 บท คือ บทประธานและบทกริยา อย่างมากมี 6 บท ถ้าวรรณบทเชื่อมเข้าด้วยกันก็เป็น 7 บท

บรรจบ พันธุเมธา (2541: 105) ได้อธิบายส่วนประกอบของประโยคไว้เป็นภาคเช่นกัน แต่ใช้คำเรียกหัวข้อว่าการเรียงลำดับคำในประโยค โดยแบ่งเป็น 4 ภาค คือ

(1) ภาคผู้แสดงหรือผู้ทำ เรียกว่า ประธาน อยู่หน้าคำกริยา แต่อยู่ที่ใดของประโยคไม่จำกัด

(2) ภาคแสดง เรียกว่า กริยา ตามธรรมดาอยู่หลังประธาน และอยู่หน้ากรรม แต่จะไม่มีกรรมก็ได้ กริยาอาจจะมีมากกว่าหนึ่งก็ได้

(3) ภาคผู้ทำ เรียกว่า กรรม ต้องอยู่หลังกริยา

(4) ภาคขยาย แบ่งเป็น 2 พวก คือ ขยายผู้ทำหรือผู้ถูก เรียกคุณศัพท์ อยู่หลังประธาน ขยายกริยา เรียก กริยาวิเศษณ์ อยู่หลังกริยา

ยังมีวลีที่ขยายกริยาหรือประธาน อาจมีบุพบทกับนามมาด้วยกัน บุพบทจะต้องอยู่หน้านามที่เกี่ยวข้องด้วย

ส่วนประกอบของประโยคดังกล่าวเป็นการแบ่งตามลักษณะไวยากรณ์ไทยแนวเดิม แต่ถ้าแบ่งตามหลักภาษาศาสตร์ ดังจากทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างนั้น วิจิตรตัน ภาณุพงศ์ (2541: 16, 31-48) จะใช้คำว่า โครงสร้างของประโยค โดยอธิบายว่าแต่ละประโยคประกอบด้วยส่วนมูลฐานและส่วนเสริม

ส่วนมูลฐานมี 7 ชนิด คือ หน่วยประธาน (ป) หน่วยกรรมตรง (ต) หน่วยกรรมรอง (ร) หน่วยนามเดี่ยว (นค.) หน่วยกรรม (อ) หน่วยกรรม (ส) และหน่วย ทวิกรรม (ท) นำมาเรียงกันหรือบางชนิดอาจอยู่ตาม ลำพังได้ ส่วนเสริมมี 3 คือ หน่วยเสริมพิเศษ (พ) หน่วยเสริมบอกสถานที่ (ถ) และหน่วยเสริมบอกเวลา (ว) การแบ่งโครงสร้างของประโยคสามารถแบ่งได้ดังนี้

(1) ประโยคสามัญที่เป็นประโยคเริ่ม และประกอบด้วยส่วนมูลฐานล้วนๆ มีโครงสร้าง ของประโยค 12 แบบ คือ

แบบ อ	แบบ ป อ
แบบ อ ป	แบบ ส ต
แบบ ป ส ต	แบบ ต ป ส
แบบ ท ต ร	แบบ ป ท ต ร
แบบ ต ป ท ร	แบบ ร ป ท ต
แบบ นค.	แบบ นค. นค.

(2) ประโยคสามัญที่เป็นประโยคไม่เริ่ม และประกอบด้วยส่วนมูลฐานล้วนๆ มีโครงสร้าง ของประโยคเช่นเดียวกับประโยคสามัญที่เป็นประโยคเริ่ม 12 แบบดังที่กล่าวมา และมีโครงสร้างที่เป็น แบบเฉพาะของประโยคไม่เริ่มอีก 8 แบบ คือ

แบบ ส	แบบ ป ส
แบบ ท	แบบ ป ท ร
แบบ ท	แบบ ท ต
แบบ ป ท	แบบ ป ท ต

(3) ประโยคซับซ้อน อาจมีโครงสร้างแบบประโยคสามัญ หรืออาจจะมีโครงสร้างเป็น แบบที่ต่างออกไป 3 แบบ คือ

แบบ ท ร ต
แบบ ป ท ร ต
แบบ ต ร ป ท

(4) โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนเสริมเท่านั้น ในประโยคเริ่มจะมีแต่ส่วนเสริมล้วน ไม่ได้ ต้องมีส่วนมูลฐานอยู่ด้วยเสมอ แต่ในประโยคไม่เริ่มอาจมีส่วนเสริมตามลำพังได้ 2 แบบ คือ

แบบ ถ
แบบ ว

(5) โครงสร้างที่ประกอบด้วยส่วนลงท้ายเท่านั้น ในประโยคไม่เริ่มอาจประกอบด้วยส่วนลงท้ายเพียงคำเดียว หรือมากกว่านั้นก็ได้ โดยไม่มีคำชนิดอื่นอยู่ด้วยเลย มี 1 แบบ คือ แบบ ล เช่น จำ เหนือคะ

นอกจากผลการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์โครงสร้างของประโยคภาษาไทยตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจิตรนั ภาณุพงศ์ ยังมีผู้ที่ได้ศึกษาโครงสร้างของประโยคและวลีในภาษาไทยที่ปรากฏในการพูดภาษาไทยของชนกลุ่มน้อยด้วย อาทิ เบญจมาศ เลื่องเลิศ (2537) ศึกษาเรื่อง โครงสร้างวลีและประโยคภาษาไทยที่พูดโดยเด็กกะเหรี่ยงโป โดยเก็บข้อมูลจากการบันทึกเทปภาษาพูดของเด็กกะเหรี่ยงโปที่เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อายุ 7-8 ปี จำนวน 20 คน จากโรงเรียนประถมศึกษา 5 แห่ง ในตำบลหนองลู อำเภอสังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี ผลการศึกษาในเรื่องโครงสร้างของประโยคพบว่า ชนิดของประโยคที่ปรากฏในการพูดมีทั้ง 4 ชนิด คือ ประโยคสามัญ ประโยคซับซ้อน ประโยคผสม และประโยคเชื่อม ประโยคที่พบมากที่สุดคือ ประโยคสามัญ โครงสร้างประโยคสามัญ มี 14 แบบ แบบที่ใช้มากที่สุดคือ แบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง โครงสร้างประโยคซับซ้อน มี 15 แบบ แบบที่ใช้มากที่สุดคือ แบบประธาน-กริยาวิกรรม-กรรมตรง

นอกจากการศึกษาในระดับโครงสร้างประโยคในภาษาพูดของผู้ที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่แล้ว ยังมีการศึกษาวิเคราะห์ความสัมพันธ์กับความหมายของคำกับโครงสร้างประโยค โดยใช้ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างกับวิธีการวิเคราะห์แนวอื่นด้วย คือ ผลงานวิจัยของ พรพิลาส เรื่องโซติวิทย์ (2545) เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความหมายของคำกริยากับโครงสร้างประโยคในภาษาไทย ซึ่งมีการวิเคราะห์ความหมายของคำกริยาใช้วิธีการวิเคราะห์อรรถลักษณะของยูจีน เอ ไนดา (ค.ศ.1975) สำหรับการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคได้อาศัยแนวคิดของวิจิตรนั ภาณุพงศ์ (พ.ศ. 2524) ตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างเป็นหลัก ในเรื่องการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความหมายของคำกริยากับโครงสร้างของประโยค ได้ใช้แนวคิดเรื่องระบบตัวเลือกตามแนวไวยากรณ์ “ระบบและหน้าที่” ของไมเคิล เอ เค ฮัลลiday (1967) ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างความหมายของคำกริยากับโครงสร้างของประโยคคือ การที่ความหมายของคำกริยาเป็นตัวกำหนดโครงสร้างประโยคพื้นฐานที่คำกริยานั้นจะไปปรากฏ ความหมายดังกล่าวมี 3 ประเด็น คือ ความหมายที่บ่งเกี่ยวกับการก ความหมายที่บ่ง “ความ” (เนื้อหาสาระเรื่องราว) และความหมายที่บอกหมวด

วรรณิ โสมประยูร (2553: 171-173) อธิบายเรื่องส่วนประกอบของประโยคภาษาไทย โดยใช้คำว่าโครงสร้างประโยคไว้เช่นเดียวกัน แต่เป็นการอธิบายโครงสร้างประโยคภาษาไทยพื้นฐานที่จำเป็นในการสอนเขียนและจำแนกชนิดของประโยคตามเจตนาของผู้ส่งสารไว้ดังนี้

(1) โครงสร้างประโยคบอกเล่า คือ ประโยคที่นำคำมาเรียงโดยมีประธาน กริยา กรรม เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจว่า ใคร ทำอะไร อย่างไร เช่น

ก. ประโยคที่มีประธาน-กริยา

ข. ประโยคที่มีประธาน-กริยา-กรรม

ค. ประโยคที่มีส่วนประกอบขยายประธาน-กริยา-กรรม

ง. ประโยคที่มีคำเสริม ซึ่งมี 3 ชนิดคือ คำเสริมพิเศษ คำเสริมที่บอกเวลา คำเสริมที่บอกสถานที่

(2) โครงสร้างประโยคปฏิเสธ คือ ประโยคที่มีคำว่า “ไม่” อยู่หน้ากริยา หลังกริยา หรืออยู่หน้าคำวิเศษณ์

(3) โครงสร้างประโยคคำถาม คือ ประโยคที่นำคำถามอยู่หน้าหรือหลังประโยค

(4) โครงสร้างประโยคบังคับหรือขอร้อง คือ ประโยคที่มีคำขอร้องหรือบังคับอยู่หน้าหรือท้ายประโยค

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างและรูปแบบประโยคภาษาไทยที่จำแนกตามเจตนาของผู้ส่งสารที่ใช้ในการสื่อสารสนทนาออนไลน์ มีผู้ศึกษาไว้ อาทิ งานวิจัยเรื่อง โครงสร้างและรูปแบบของประโยคที่ใช้ทางห้องสนทนา ของ ทักษา บุรณมลลล (2551) โดยใช้วิธีการรวบรวมข้อมูลการสนทนาจากห้องสนทนาในเว็บไซต์สนุก จำนวน 4 ห้อง ได้แก่ ห้องสนุกแชท ห้องคุณหนูนอนติก ห้องมหาวิทยาลัย และห้องอาวุโส รวมถึงการสัมภาษณ์เชิงลึกจากนักศึกษาปริญญาตรี 10 คน ผู้ใช้อินเทอร์เน็ต 10 คน และนักวิชาการด้านภาษาศาสตร์และนักเทคโนโลยีสารสนเทศ 6 คน พบว่า มีการใช้ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคความเดียว และการตัดคำมากที่สุด รูปแบบสัญลักษณ์ในการสนทนา มีการใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ การใช้ตัวอักษรแอสกี (ASCII ART) และการใช้ข้อความแสดงอารมณ์

ส่วน นววรรณ พันธุมธธา (2551:167-169) กล่าวว่า ส่วนประกอบของประโยคซึ่งเรียกว่าหน่วยประโยค มี 4 ชนิด คือ

- (1) หน่วยนาม คือ หน่วยประโยคที่ใช้อ้างถึงสิ่งต่าง ๆ มี 6 ชนิด คือ 1) คำนาม
- 2) คำเชื่อมกับคำนาม 3) นามวลี 4) คำเชื่อมกับนามวลี 5) คำ วลี หรือประโยคที่ทำหน้าที่เหมือนคำนาม
- 6) คำเชื่อมกับคำ วลี หรือประโยคที่ทำหน้าที่เหมือนคำนาม

(2) หน่วยกริยา คือ หน่วยประโยคที่ใช้แสดงเหตุการณ์หรือสภาพต่างๆ มี 2 ชนิด คือ

- 1) คำกริยา 2) กริยาวลี

(3) หน่วยเสริม คือ คำหรือกลุ่มคำที่ใช้แสดงเจตนาหรือท่าทีของผู้พูด หน่วยเสริมอาจประกอบด้วยคำบอกมาลา คำบอกการถาม คำบอกสถานภาพ ชนิดใดชนิดหนึ่งหรือใช้ร่วมกันหลายชนิด

(4) หน่วยเชื่อม คือ คำหรือกลุ่มคำที่ใช้เชื่อมประโยค หน่วยเชื่อมจะเป็นคำเชื่อมที่ทำหน้าที่เชื่อมกริยาหรือประโยคกับประโยค คำเชื่อมที่ทำหน้าที่อย่างอื่นไม่ถือเป็นหน่วยเชื่อม

นววรรณ พันธุมธา (2551:186-196) ยังได้อธิบายเรื่องประธานและกรรม โดยอาศัยการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยนามและหน่วยกริยาว่า สามารถแบ่งเป็น 15 แบบ คือ 1) หน่วยนามบอกผู้ทำ 2) หน่วยนามบอกผู้มีสภาพ 3) หน่วยนามบอกผู้ประสบ 4) หน่วยนามบอกผู้ถูก 5) หน่วยนามบอกผล 6) หน่วยนามบอกผู้เสริม 7) หน่วยนามบอกผู้มีส่วนร่วม 8) หน่วยนามบอกสถานที่ 9) หน่วยนามบอกเวลา 10) หน่วยนามบอกแหล่งเดิม 11) หน่วยนามบอกจุดหมาย 12) หน่วยนามบอกเครื่องมือ 13) หน่วยนามบอกผู้เปรียบ 14) หน่วยนามบอกเหตุ และ 15) หน่วยนามบอกลักษณะ ดังนั้น **ประธาน** หมายถึงเจ้าของกริยาโดยตรง หน่วยนามที่อยู่ในกลุ่มนี้ ได้แก่ หน่วยนามบอกผู้ทำ หน่วยนามบอกผู้มีสภาพ และหน่วยนามบอกผู้ประสบ **กรรม** หมายถึง ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกริยารองลงมาจากรประธาน มิได้เป็นเจ้าของโดยตรง แต่เป็นผู้รับการกระทำ หรือเป็นผลที่เกิดจากการกระทำ หากไม่มีหน่วยนามเหล่านี้ปรากฏร่วมกับกริยา เราจะรู้สึกว่าคุณพูดพูดค้างไว้ไม่จบหน่วยนามในกลุ่มนี้ได้แก่ หน่วยนามบอกผู้ถูก และหน่วยนามบอกผล นอกจากนั้น **ยังมีปัจจัยเกี่ยวข้อง** ซึ่งหมายถึงบุคคล สิ่งต่าง ๆ รวมทั้งเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องกับกริยารองลงมาจากรกรรม ช่วยให้ความหมายของประโยคชัดเจนขึ้น แต่ไม่จำเป็นต้องมีในประโยคก็ได้ ซึ่งได้แก่หน่วยนามที่เหลือทั้งหมด คือ หน่วยนามบอกสถานที่ หน่วยนามบอกเวลา หน่วยนามบอกเครื่องมือ หน่วยนามบอกลักษณะ หน่วยนามบอกจุดหมาย หน่วยนามบอกแหล่งเดิม หน่วยนามบอกเหตุ หน่วยนามบอกผู้มีส่วนร่วม หน่วยนามบอกผู้เสริม และหน่วยนามบอกผู้เปรียบ

ดังนั้น ส่วนประกอบของประโยคจึงเป็นการบอกความสัมพันธ์ระหว่างคำชนิดต่างๆ ที่อยู่ในตำแหน่งต่าง ๆ ของประโยค โดยในการวิเคราะห์การเรียงลำดับคำในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาในงานวิจัยนี้ จะวิเคราะห์ส่วนต่าง ๆ ของประโยค ตามแนวคิดเรื่องหน่วยประโยคของนววรรณ พันธุมธา (2551)

2. การวิเคราะห์การเรียงลำดับคำในประโยคตามแนวคิดของนววรรณ พันธุมธา

การวิเคราะห์ประโยคโดยใช้ทฤษฎีไวยากรณ์ต่างๆ ไม่อาจกำหนดได้ว่า ทฤษฎีใดเป็นทฤษฎีที่ดีหรือถูกต้องที่สุด เนื่องจากทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่งอาจเหมาะสมกับการอธิบายประโยคในเพียงบางประเด็นเท่านั้น ดังที่ ประสิทธิ์ กาศย์กลอน (2516: 126) ได้มีทัศนะว่า ไม่มีทฤษฎีการวิเคราะห์ประโยคทฤษฎีใดที่จะวิเคราะห์ประโยคในภาษาได้อย่างสมบูรณ์ ดังนั้น การศึกษาเรื่องประโยคยังไม่ก้าวหน้าไปไกล

เหมือนกับการศึกษาเรื่องเสียงและคำ ด้วยเหตุนี้โครงสร้างประโยคภาษาไทยเท่าที่มีผู้วิเคราะห์ และศึกษา มาแล้วตั้งแต่อดีตจนกระทั่งปัจจุบัน เป็นเพียงแต่วิวัฒนาการของการศึกษาเรื่องประโยคเท่านั้น จะถือว่าการวิเคราะห์ประโยคในภาษาไทยเท่าที่เป็นมาแล้วเป็นงานที่ยุติแล้วยังไม่ได้ สอดคล้องกับที่ นิตยา กาญจนวรรณ (2548: 263-264) ได้ให้ข้อสังเกตไว้เช่นเดียวกันว่า การวิเคราะห์โครงสร้างภาษาไทยอาจจะแตกต่างกันไปได้ แล้วแต่ทฤษฎีที่ผู้วิเคราะห์ยึดไว้เป็นหลัก...ผู้ศึกษาจึงควรเปิดใจให้กว้าง ไม่ด่วนตัดสินใจว่า แนวคิดใดถูกหรือผิด หรือดีกว่ากัน ทฤษฎีบางทฤษฎีอาจจะช่วยอธิบายปรากฏการณ์บางเรื่องได้ดีกว่า อีกทฤษฎีหนึ่ง แต่ไม่มีทฤษฎีใดที่จะสามารถอธิบายปรากฏการณ์ทางภาษาได้ทั้งหมด ทั้งนี้เพราะเรื่องภาษานั้นเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนและยังมีความลึกลับที่จะต้องวิจัยค้นคว้ากันต่อไป

นักวิชาการทางด้านภาษาไทยและนักภาษาศาสตร์จึงพยายามทำความเข้าใจและสร้างองค์ความรู้เรื่องประโยค ดังที่ นววรรณ พันธุเมธา (2551: คำนำ) ได้เขียนหนังสือเรื่องไวยากรณ์ไทยขึ้น โดยได้กล่าวถึงสาเหตุและข้อมูลแนวคิดประกอบการเขียนหนังสือว่า ความคิดต่าง ๆ ที่มีอยู่ในไวยากรณ์ไทยฉบับนี้ แม้จะเป็นของผู้เขียนเองก็จริง แต่ก็ เป็นความคิดที่ได้รับอิทธิพลจากไวยากรณ์ไทยฉบับอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งฉบับของพระยาอุปกิตศิลปสารและของวิจิตร ภาณุพงศ์ นอกจากนั้น ผู้เขียนยังเกิดความคิดจากการได้เรียนทฤษฎีไวยากรณ์ต่าง ๆ เป็นต้นว่าไวยากรณ์ปริวรรต ไวยากรณ์การก และจากการได้อ่านหนังสือและบทความที่เขียนเกี่ยวกับไวยากรณ์ไทยและไวยากรณ์ภาษาอื่น ความคิดที่เกิดขึ้นนั้นมีทั้งความคิดที่คล้ายตามและขัดแย้ง ในที่สุดก็สรุปรวมเป็นความคิดดังปรากฏอยู่ในไวยากรณ์ไทยฉบับนี้

เมื่อพิจารณาในด้านการเรียงคำในประโยค นววรรณ พันธุเมธา (2551) ได้อธิบายไว้ว่า ประโยคในภาษาไทยมีการเรียงลำดับคำดังต่อไปนี้

(1) ประธาน-กริยา-กรรม ซึ่งมีลักษณะดังนี้

ก. ประโยคส่วนมากเรียงแบบ ประธาน-กริยา-กรรม แต่บางประโยค กรรมมาอยู่หน้าประธาน ทั้งนี้เพราะยังมีหลักในการเรียงคำหลักอื่น ๆ คือ เรื่องเก่า-เรื่องใหม่ เรื่องหลัก-เรื่องขยาย

ข. คำที่ใช้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำนามกับคำกริยามีตำแหน่งหน้าคำนาม

ค. คำนามที่เป็นหน่วยหลักอยู่หน้าประโยคขยายหรือคำขยาย

มีข้อสังเกตคือ สิ่งที่เกี่ยวข้องกันจะอยู่ใกล้กัน เช่น คำขยายกริยาอยู่ชิดคำกริยา คำขยายนามอยู่ชิดคำนาม คำเชื่อมจะอยู่ระหว่างคำที่เชื่อมนั้นช่วยแสดงความสัมพันธ์ แต่ในบางกรณีมีคำอื่นมาแทรกระหว่างคำที่เกี่ยวข้องกัน ทั้งนี้เป็นเพราะหลักการเรียงคำมีหลายหลัก เมื่อใช้หลักหนึ่งอาจจะขัดกับอีกหลักหนึ่งได้

ลักษณะการลำดับคำในประโยคตามหลักที่ 1 คือ หน่วยนามแรกในประโยคเป็นประธาน ต่อไปเป็นหน่วยกริยา และอาจจะมีหน่วยนามที่เป็นกรรมและ/หรือปัจจัยที่เกี่ยวข้องตามมา หากประโยคมีหน่วยกริยาหลายหน่วย หน่วยกริยาทั้งหมดจะอยู่หน้ากรรมและ/หรือปัจจัยที่เกี่ยวข้อง หรือในบางกรณีก็มีบางหน่วยกริยาที่อยู่หลังกรรมและ/หรือปัจจัยที่เกี่ยวข้อง

(2) เรื่องเก่า-เรื่องใหม่ เมื่อผู้พูดบอกเล่าแก่ผู้ฟังนั้น มักจะมีเรื่องที่คุณฟังรู้อยู่แล้ว และเรื่องที่คุณฟังยังไม่รู้ โดยปกติผู้พูดจะกล่าวถึงเรื่องที่คุณฟังรู้แล้วเสียก่อน เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นให้คุณฟังคิดตามเรื่องราวต่อไป เรื่องที่คุณพูดคิดว่าเป็นเรื่องใหม่สำหรับผู้ฟัง ผู้ฟังยังไม่รู้ จะเรียงไว้ท้ายสุด

ลักษณะการลำดับคำในประโยคตามหลักที่ 2 คือ โดยปกติหน่วยประโยคที่ประกอบด้วยคำหลายคำจะมีทั้งหน่วยหลักและหน่วยขยาย หน่วยขยายจะอยู่ชิดหน่วยหลัก ซึ่งอาจเป็นคำนามหรือคำกริยา แล้วแต่ว่าหน่วยขยายจะอยู่ในนามวลีหรือกริยาวลี แต่เมื่อผู้พูดต้องการเน้นหน่วยขยาย หน่วยขยายจะอยู่ท้ายประโยคตามหลักการเรียงคำที่ว่า เรื่องใหม่อยู่ท้ายประโยค หน่วยขยายซึ่งอยู่ท้ายประโยคนี้อาจอยู่ห่างกับหน่วยหลัก ถ้านามวลีหรือกริยาวลีมีหน่วยขยายประกอบด้วยคำหลายชนิด มิใช่ว่าหน่วยขยายทุกชนิดจะย้ายไปได้ หน่วยขยายอาจย้ายไปอยู่ท้ายประโยคเพียงบางส่วน ส่วนที่ย้ายไปมักต้องมีคำแยกประเภทอยู่ด้วย ในกรณีที่มีกรรมตามหลังหน่วยกริยา หน่วยขยายที่ตามหลังคำกริยาในหน่วยกริยามักจะต้องย้ายไปท้ายประโยค

(3) เรื่องหลัก-เรื่องขยาย ผู้พูดจะเริ่มพูดด้วยเรื่องที่ต้องการพูด ถือได้ว่าเป็นเรื่องหลัก แล้วขยายความต่อไปเกี่ยวกับเรื่องที่ต้องการพูดนั้นถือได้ว่าเป็นเรื่องขยาย โดยมีข้อสังเกตดังนี้

- ก. เรื่องหลักอาจไม่ใช่ประธาน และประธานอาจอยู่ในส่วนที่เป็นเรื่องขยาย
- ข. เรื่องหลักอาจเป็นคำ วลี หรือประโยคก็ได้
- ค. เรื่องหลักกับเรื่องขยายย่อมสัมพันธ์กัน ในบางประโยคหน่วยนามบางหน่วยในเรื่องขยายมีความหมายตรงกับเรื่องหลัก หน่วยนามนั้นอาจถูกละไปหรือเป็นคำแทน
- ง. เรื่องหลักอาจเรียงซ้อนกันถึง 2 หน่วยก็ได้ ในบางกรณีเรื่องหลักทั้งสองเป็นสิ่งเดียวกัน
- จ. เรื่องขยายก็เรียงซ้อนกันได้มากกว่า 1 หน่วย
- ฉ. ด้วยเหตุที่เรื่องหลักเป็นเรื่องที่คุณพูดต้องการกล่าวถึง เรื่องหลักจึงต้องเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจของผู้พูด

ลักษณะการลำดับคำในประโยคตามหลักที่ 3 อาจทำให้เกิดประโยคที่มีลักษณะต่างไปจากปกติได้มาก เช่น 1) ประโยคไม่มีหน่วยกริยา 2) คำหรือกลุ่มคำต้นประโยคเป็นกรรมหรือปัจจัยเกี่ยวข้องไม่ใช่ประธาน 3) กลุ่มคำต้นประโยคไม่ใช่ทั้งประธาน กรรม และปัจจัยเกี่ยวข้อง 4) คำหรือกลุ่มคำต้นประโยคเป็นประธาน แต่คำที่ตามหลังประธานไม่ใช่กริยา 5) คำกริยาหรือกริยาวลีอยู่ต้นประโยค 6) ประโยคประกอบด้วยคำนาม หรือนามวลี กับประโยคขยาย ดูเสมือนมีหน่วยนามหน่วยเดียว ไม่มีหน่วยกริยา

จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า การเรียงลำดับคำในประโยคภาษาไทย หมายถึง การจัดวางส่วนประกอบของประโยค โดยในงานวิจัยนี้ใช้วิธีการวิเคราะห์การลำดับคำของประโยคตามแนวคิดของนworรณ พันธุเมธา ซึ่งประกอบด้วยหลักการเรียงลำดับคำในประโยคในรูปแบบประธาน-กริยา-กรรม เรื่องเก่า-เรื่องใหม่ และเรื่องหลัก-เรื่องขยาย เนื่องจากเป็นแนวคิดที่ได้ผสมผสานกับแนวคิดหลากหลายทฤษฎี ทั้งทฤษฎีไวยากรณ์แนวเดิมที่มีความเหมาะสมในการวิเคราะห์ภาษาเขียน ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างที่เน้นเรื่องการวางตำแหน่งของคำในประโยค และแนวคิดจากตำราไวยากรณ์อื่น ๆ ประกอบกับผู้วิจัยจะวิเคราะห์ลักษณะรูปแบบการเรียงลำดับคำในประโยคลักษณะอื่น ๆ ที่พบจากการเขียนประโยคของนักศึกษาเพิ่มเติมด้วย

2.3 หลักการเขียนประโยคในภาษาไทยที่ดี

การเขียนประโยคที่ดีจำเป็นต้องคำนึงถึงหลักภาษาประกอบ เพราะอาจส่งผลต่อการสื่อสารทำความเข้าใจในเนื้อความโดยรวมของประโยคได้ ดังที่ ฝะอบ โปะชะกฤษณะ (2544: 72-75) ได้อธิบายถึงหลักการเข้าประโยคที่ดีว่า เข้าประโยคให้ได้ความชัดเจน เข้าประโยคให้มีน้ำหนักตามต้องการ เข้าประโยคต้องไม่ผิดหลักภาษา และเข้าประโยคให้เป็นสำนวนไทย ในประเด็นการเข้าประโยคต้องไม่ผิดหลักภาษานั้น มีข้อสังเกตว่า ส่วนมากมักจะบกพร่องในข้อต่อไปนี้

- (1) การเรียงประธาน กริยา กรรม ไม่เป็นไปตามลำดับ
- (2) คำเชื่อมประโยคอยู่ผิดที่
- (3) การใช้สันธานไม่ถูกต้องตามความของประโยคที่นำมาเชื่อมกัน
- (4) การใช้บุพบทไม่ถูกต้อง
- (5) การวางส่วนขยายไม่ชิดคำที่ต้องการอธิบาย

คำอธิบายข้างต้นสอดคล้องกับที่ภาคภูมิ วรรณภา และคณะ (2556: 71) ได้อธิบายไว้ว่า การสร้างประโยคหรือเรียงประโยคให้ถูกต้องตามหลักภาษาถือว่ามีความสำคัญ ประโยคที่ดีคือ ประโยคที่สื่อความหมายให้แก่ผู้อ่านให้เข้าใจได้ดี หลักการสร้างประโยคที่ดี มีดังนี้

(1) สร้างประโยคได้ถูกต้องตามหลักภาษาหรือไวยากรณ์ และสร้างประโยคให้จบความโดยให้ได้ใจความครบถ้วนสมบูรณ์

(2) สร้างประโยคให้ความกระชับ ชัดเจน ถูกต้อง ไม่กำกวม

(3) สร้างประโยคโดยใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ไม่ใช่คำฟุ่มเฟือย และไม่วกวน

(4) สร้างประโยคให้มีเอกภาพ คือ การสร้างประโยคให้มีใจความสำคัญอันเป็นหนึ่งอันเดียวกัน เมื่อกล่าวถึงประเด็นใดก็ควรกล่าวถึงประเด็นนั้น ๆ เป็นเรื่อง ๆ

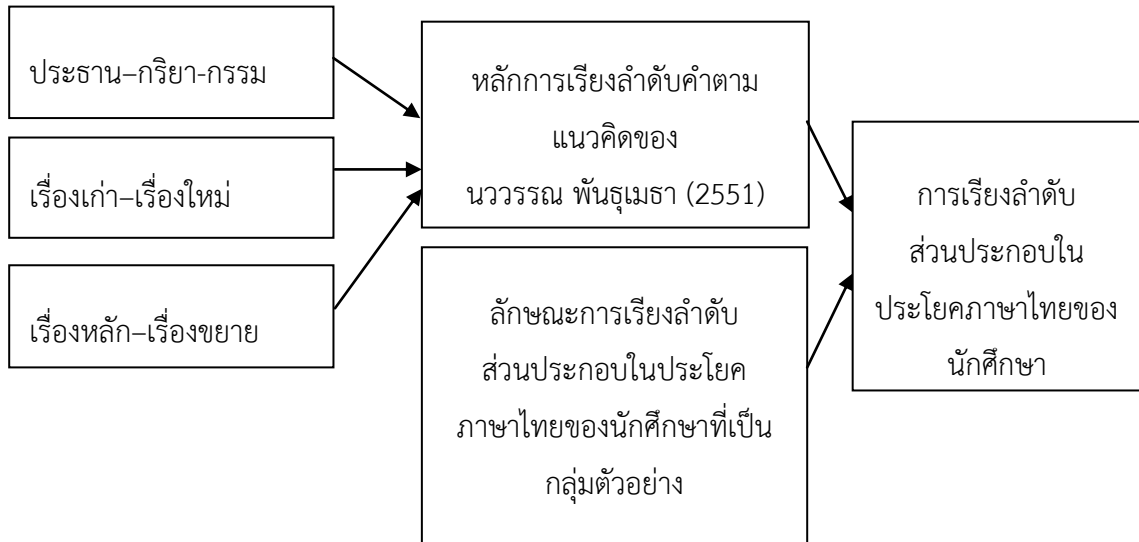
(5) สร้างประโยคโดยเลือกถ้อยคำได้ถูกต้องตามความหมายและหน้าที่ของคำ

(6) วางคำขยายให้ถูกตำแหน่ง และเว้นวรรคตอนได้ถูกที่

การเขียนประโยคที่ดีนอกจากจะต้องมีใจความชัดเจน เข้าใจง่าย สละสลวยแล้ว สิ่งสำคัญคือความถูกต้องตามหลักภาษา เขียนประโยคที่มีโครงสร้างและสำนวนแบบไทย และมีการเรียงลำดับคำที่เหมาะสม ดังที่ บุปผา บุญทิพย์ (2548: 176) กล่าวว่า โครงสร้างของประโยคแบบไทยนิยมนำประธานขึ้นต้นประโยค ไม่นิยมส่วนกรรมขึ้นต้นประโยค แต่ก็ไม่ใช่ข้อห้ามว่าจะนำส่วนกรรมขึ้นต้นประโยคไม่ได้ แต่บางประโยคควรปรับให้เป็นประโยคที่มีส่วนประธานขึ้นต้น จะเรียงลำดับคำอย่างโครงสร้างภาษาอังกฤษหรือภาษาหนังสือพิมพ์ไม่ได้ ผู้สื่อสารควรนำหลักการนี้ไปเป็นแนวทางในการผูกประโยคให้ชัดเจน ถูกต้อง สื่อสารได้ตรงตามเจตนาของผู้สื่อสาร เพื่อให้ผู้สื่อสารและผู้รับสารเข้าใจได้ตรงกัน การสื่อสารจึงจะสัมฤทธิ์ผล

ดังนั้น หลักการเขียนประโยคที่ดีต้องมีการสื่อใจความชัดเจนและมีความถูกต้องทางหลักภาษา การเรียบเรียงคำและจัดวางตำแหน่งของคำในประโยคจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง

2.4 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

รายงานวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์การเขียนเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทยของ นักศึกษาระดับอุดมศึกษาในจังหวัดนนทบุรี เป็นการวิจัยที่สร้างองค์ความรู้ทางด้านภาษาไทย ใช้วิธี วิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารการเขียนความเรียงของนักศึกษา ซึ่งได้แก่ นักศึกษาของมหาวิทยาลัยราช พุทธิฯ สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ที่ลงทะเบียน เรียนในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 289 คน โดยมี วัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การเขียนเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทยของนักศึกษา ระดับอุดมศึกษาในจังหวัดนนทบุรี ผู้วิจัยได้ดำเนินการโดยกำหนดขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเอกสาร
3. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการสัมภาษณ์
4. เก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร
5. วิเคราะห์ข้อมูล
6. นำเสนอผลการวิเคราะห์แบบพรรณนาวิเคราะห์

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรในงานวิจัย คือ นักศึกษาของสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาในจังหวัดนนทบุรี ทุกสถาบันในจังหวัดนนทบุรี ซึ่งมีจำนวน 6 สถาบัน ได้แก่ มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สุวรรณภูมิ และวิทยาลัยในสังกัดสถาบันพระบรมราชชนก ซึ่งได้แก่ วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี และ วิทยาลัยเทคโนโลยีทางการแพทย์และสาธารณสุข กาญจนนาภิเษก

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ของมหาวิทยาลัยราชพฤกษ์ จำนวน 126 คน สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์ จำนวน 85 คน และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ จำนวน 78 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 289 คน ทั้งนี้ ผู้วิจัยมีวิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เนื่องจากเลือกเฉพาะสถาบันการศึกษาที่เป็นการศึกษาในระบบปิด ไม่ใช่สถาบันที่เน้นเฉพาะทางหรือเน้นเฉพาะบางสาขาวิชา และมีการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โดยนำผลงานเขียนความเรียงของนักศึกษาทั้งหมดที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในหัวข้อ “การก้าวเข้าสู่ชีวิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย” มาวิเคราะห์การเรียนส่วนประกอบในประโยค

3.2 เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยนี้ เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการวิเคราะห์เอกสาร คือ แบบบันทึกการเก็บรวบรวมข้อมูลวิเคราะห์การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคจากความเรียงของนักศึกษาเป็นรายบุคคล ซึ่งประกอบด้วยแบบบันทึกการเรียงส่วนประกอบในประโยควิธีการต่าง ๆ จากผลงานเขียนเรียงความของนักศึกษา ดังนี้

- 1) แบบบันทึกการเก็บรวบรวมข้อมูลวิเคราะห์การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักประธาน-กริยา-กรรม
- 2) แบบบันทึกการเก็บรวบรวมข้อมูลวิเคราะห์การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องเก่า-เรื่องใหม่
- 3) แบบบันทึกการเก็บรวบรวมข้อมูลวิเคราะห์การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องหลัก-เรื่องขยาย
- 4) แบบบันทึกการเก็บรวบรวมข้อมูลวิเคราะห์การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยครูปแบบอื่น ๆ

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือในการวิจัย ผู้วิจัยสร้างตามขั้นตอนดังนี้

- 1) ศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับส่วนประกอบของประโยค การเรียงลำดับคำในประโยค โครงสร้างประโยคภาษาไทย และวิธีการวิเคราะห์ประโยคภาษาไทย เพื่อกำหนดประเด็นการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัย

2) นำข้อมูลจากข้อ 1 มาสร้างแบบบันทึกการเก็บรวบรวมข้อมูลวิเคราะห์การเรียงลำดับ ส่วนประกอบในประโยคจากความเรียงของนักศึกษาเป็นรายบุคคล จำแนกตามรูปแบบของการเรียงลำดับ ส่วนประกอบในประโยค โดยอาศัยแนวคิดในการวิเคราะห์การเรียงลำดับคำในประโยคภาษาไทยของ นววรรณ พันธุเมธา

3) นำข้อมูลมาวิเคราะห์การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยค ส่งให้อาจารย์ที่ปรึกษา งานวิจัยพิจารณา

4) ปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิจัย และนำไปใช้ในการ วิเคราะห์การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทยของนักศึกษา

3.3 การเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

การเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยนี้ เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล จากเอกสารที่เป็นเรียงความเรื่อง “การก้าวเข้าสู่ชีวิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย” ของนักศึกษาที่เป็นกลุ่ม ตัวอย่าง จำนวน 289 คน มีขั้นตอนการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1) ผู้วิจัยกำหนดหัวข้อเรียงความให้นักศึกษาเขียนในหัวข้อ “การก้าวเข้าสู่ชีวิตนักศึกษาใน มหาวิทยาลัย” เพื่อใช้ในการวิเคราะห์การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทยของนักศึกษา และ ผู้วิจัยจัดเก็บรวบรวมผลงานของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวนประมาณ 289 คน

2) วิเคราะห์การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาแต่ละเรื่องตาม ตารางการวิเคราะห์การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3) จัดหมวดหมู่ลักษณะรูปแบบการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทยของ นักศึกษาทุกเรื่อง โดยการแจกแจงความถี่และหาร้อยละของจำนวนนักศึกษาที่มีวิธีการเรียงลำดับ ส่วนประกอบในประโยคแต่ละรูปแบบ และคัดเลือกตัวอย่างประกอบการวิเคราะห์รูปแบบการเรียงลำดับ ส่วนประกอบในประโยคแต่ละรูปแบบ

4) เรียบเรียงและนำเสนอผลการศึกษาแบบพรรณนาวิเคราะห์

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์การเขียนเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในจังหวัดนนทบุรี ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิเคราะห์เอกสารในงานวิจัยนี้ คือ ผลงานเขียนความเรียงของนักศึกษาทั้งหมดจำนวน 289 คนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในหัวข้อ “การก้าวเข้าสู่ชีวิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย” เพื่อวิเคราะห์การเขียนเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทยของนักศึกษา โดยอาศัยแนวคิดในการวิเคราะห์ประโยคภาษาไทยของนวรรธณ พันธุเมธา (2551) และแบ่งผลการวิเคราะห์ออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

- 4.1 การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักประธาน-กริยา-กรรม
- 4.2 การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องเก่า-เรื่องใหม่
- 4.3 การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องหลัก-เรื่องขยาย
- 4.4 การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยครูปแบบอื่น ๆ

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจัดหมวดหมู่ลักษณะรูปแบบการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาทุกเรื่อง โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละของจำนวนนักศึกษาที่มีวิธีการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคแต่ละรูปแบบ และคัดเลือกตัวอย่างประกอบการวิเคราะห์ข้อมูลแต่ละรูปแบบ ผลการวิเคราะห์การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคของนักศึกษาในภาพรวม สามารถสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 4.1 ภาพรวมรูปแบบการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคของนักศึกษา

รูปแบบ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักประธาน-กริยา-กรรม	265	91.6
2. การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องเก่า-เรื่องใหม่	80	27.7
3. การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องหลัก-เรื่องขยาย	289	100.0
4. การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยครูปแบบอื่น ๆ	13	4.5

จากตารางดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า นักศึกษามีการเรียงส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องหลัก-เรื่องขยายมากที่สุดถึงร้อยละ 100.0 ในขณะที่เรียงลำดับตามหลักประธาน-กริยา-กรรมเป็นอันดับรองลงมาคือ ร้อยละ 91.6 โดยการวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละตอน มีรายละเอียดดังนี้

4.1 การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักประธาน-กริยา-กรรม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากงานเขียนของนักศึกษาพบว่า มีนักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักประธาน-กริยา-กรรม จำนวน 265 คน ดังรายละเอียดที่ปรากฏดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 รูปแบบการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักประธาน-กริยา-กรรม

รูปแบบ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. ประธาน-กริยา-กรรม	42	14.0
2. ประธาน-กริยา-กรรม-หน่วยขยาย	71	24.6
3. ประธาน-กริยา-นามวลีที่เป็นกรรม	9	3.1
4. ประธาน-กริยา-ส่วนขยาย	3	1.0
5. ประธาน-กริยา-กรรม-คำเชื่อม-กรรม (หน่วยขยาย)	2	0.7
6. ประธาน-กริยา-กริยา-คำเชื่อม-กรรม-หน่วยขยาย	1	0.3
7. ประธาน-หน่วยเสริม-คำเชื่อม-กริยา-กรรม	1	0.3
8. ประธาน-คำเชื่อม-กริยา	3	1.0
9. นามวลีที่เป็นประธาน-กริยา-กรรม	8	2.8
10. นามวลีที่เป็นประธาน-กริยา-นามวลีที่เป็นกรรม	188	65.0
11. นามวลีที่เป็นประธาน-กริยา-หน่วยขยาย	2	0.7
12. คำแสดงความสัมพันธ์-กริยา-กรรม	11	3.8

จากตารางดังกล่าว รูปแบบการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักประธาน-กริยา-กรรมที่พบมากที่สุด 3 ลำดับแรก คือ นามวลีที่เป็นประธาน-กริยา-นามวลีที่เป็นกรรม จำนวน 188 คน (ร้อยละ 65.0) รองลงมาคือ ประธาน-กริยา-กรรม-หน่วยขยาย จำนวน 71 คน (ร้อยละ 24.6) และประธาน-กริยา-กรรม จำนวน 42 คน (ร้อยละ 14.0) ตามลำดับ

ในแต่ละประเด็นมีรายละเอียดดังนี้

รูปแบบที่ 1.1. ประธาน-กริยา-กรรม

วิธีการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคลักษณะนี้ คือ ขึ้นต้นด้วยคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธาน-กริยา-กรรม ไปตามลำดับ ในแต่ละส่วนประกอบจะเป็นคำเพียง 1 คำเท่านั้น มีนักศึกษาที่เรียงลำดับตามลักษณะเช่นนี้ จำนวน 42 คน (ร้อยละ 14.0) เช่น

ฉันจบจาก รร. วัฒนวรรณดิศ

ประธาน – ฉัน กริยา – จบ และมีบุพบท “จาก” กรรม – รร.วัฒนวรรณดิศ

ผมจะตั้งใจเรียนหนังสือ

ประธาน – ผม กริยา – จะตั้งใจเรียน กรรม – หนังสือ

ผมชอบถ่ายรูป

ประธาน – ผม กริยา – ชอบ กรรม – ถ่ายรูป

บางประโยคอาจมีส่วนเติมเต็มหลังคำกริยาว่า “เป็น” เช่น

เราต้องเป็นผู้ใหญ่

ประธาน – เรา กริยา – ต้องเป็น ส่วนเติมเต็ม – ผู้ใหญ่

รูปแบบที่ 1.2 ประธาน-กริยา-กรรม-หน่วยขยาย

วิธีการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคลักษณะนี้ คือ ขึ้นต้นด้วยคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธาน-กริยา-กรรม และมีหน่วยขยายที่เป็นการขยายกริยา ขยายนามที่เป็นกรรม หรือการบอกเวลา มีนักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบตามลักษณะเช่นนี้ จำนวน 71 คน (ร้อยละ 24.6) เช่น

เราต้องศึกษาเรื่องทั่วไปด้วยตนเอง

ประธาน – เรา

กริยา – ต้องศึกษา

กรรม – เรื่องทั่วไป

หน่วยขยายกริยา-ด้วยตนเอง

ฉันสามารถนำสิ่งที่เรียนมาใช้ในชีวิตจริงได้

ประธาน – ฉัน

กริยา – สามารถนำ

กรรม – สิ่งทีเรียน

หน่วยขยายกริยา-มาใช้ในชีวิตจริงได้

ฉันรู้จักเพื่อนมากมาย

ประธาน – ฉัน

กริยา – รู้จัก

กรรม – เพื่อน

หน่วยขยายกริยา - มากมาย

ฉันออกจากบ้านตั้งแต่เช้า

ประธาน – ฉัน

กริยา – ออกจาก

กรรม – บ้าน

หน่วยขยายกริยาที่เป็นหน่วยเสริมบอกเวลา – ตั้งแต่เช้า

เราต้องแบ่งเวลาให้ดี

ประธาน – เรา
กรรม – เวลา

กริยา – ต้องแบ่ง
หน่วยขยายกริยา -ให้ดี

ฉันร่วมกิจกรรมของคุณะ

ประธาน – ฉัน
กรรม – กิจกรรม

กริยา – ร่วม
หน่วยขยายกรรม- ของคุณะ

ทุกคนมีปัญหาของตนเอง

ประธาน – ทุกคน
กรรม – ปัญหา

กริยา – มี
หน่วยขยายกรรม - ของตนเอง

ฉันเลือกเรียนสาขาการโรงแรม

ประธาน – ฉัน
กรรม – สาขา

กริยา – เลือกเรียน
หน่วยขยายกรรม – การโรงแรม

รูปแบบที่ 1.3 ประธาน-กริยา-นามวลีที่เป็นกรรม

การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคลักษณะนี้ คือ ขึ้นต้นด้วยค่านามที่ทำหน้าที่เป็นประธาน-กริยา-นามวลีซึ่งเป็นกลุ่มค่านามที่ทำหน้าที่เป็นกรรม นักศึกษาที่เรียงลำดับตามลักษณะนี้ มีจำนวน 9 คน (ร้อยละ 3.1) เช่น

เราได้พบสิ่งใหม่ ๆ ในมหาลัย

ประธาน – เรา

กริยา – ได้พบ

ฉันทสนุกมาก

ประธาน – ฉันท

กริยา – สนุก

หน่วยขยายกริยา – มาก

รุ่นพี่ต้อนรับดีมาก

ประธาน – รุ่นพี่

กริยา – ต้อนรับ

หน่วยขยาย – ดีมาก

รูปแบบที่ 1.5 ประธาน-กริยา-กรรม-คำเชื่อม-กรรม (หน่วยขยาย)

การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคลักษณะนี้ คือ ขึ้นต้นด้วยคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธาน-กริยา-กรรม-คำเชื่อม-กรรม อาจมีหน่วยขยายนามที่เป็นกรรมประกอบ นักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบตามลักษณะนี้ มีจำนวน 2 คน (ร้อยละ 0.7) ดังนี้

ในประโยคมีคำเชื่อม “ที่” ระหว่างกรรมกับหน่วยขยาย

เราได้เห็นตัวอย่างที่ทั้งดีและไม่ดี

ประธาน – เรา

กริยา – ได้เห็น

กรรม – ตัวอย่าง

คำเชื่อม – ที่

หน่วยขยายกรรม – ทั้งดีและไม่ดี

เราต้องรู้จักเข้าสังคมกับทุก ๆ เรื่อง

ประธาน – เรา

กริยา – ต้องรู้จัก

กรรม – เข้าสังคม

คำเชื่อม – กับ

กรรม- ทุก ๆ เรื่อง

รูปแบบที่ 1.6 ประธาน-กริยา-กริยา-คำเชื่อม-กรรม-หน่วย

การลำดับส่วนประกอบในประโยคลักษณะนี้ คือ ขึ้นต้นด้วยคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธาน มีคำกริยามากกว่า 1 คำ ตามด้วยคำเชื่อม กรรม และหน่วยขยายตามลำดับ นักศึกษาที่เรียงลำดับตามลักษณะนี้ มีจำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.3) ดังนี้

ดิฉันได้พบได้รู้จักกับสิ่งใหม่ ๆ

ประธาน – ดิฉัน

กริยา – ได้พบ

กริยา – ได้รู้จัก

คำเชื่อม – กับ

กรรม- สิ่ง

หน่วยขยายกรรม- ใหม่ ๆ

รูปแบบที่ 1.7 ประธาน-หน่วยเสริม-คำเชื่อม-กริยา-กรรม

ประโยคลักษณะนี้ คือ ขึ้นต้นด้วยคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธาน หน่วยเสริมซึ่งนักศึกษาใช้คำว่า “ก็” ตามด้วยกริยา มีคำเชื่อมก่อนคำกริยา คำที่ 2 ในประโยค จากนั้นมีกรรม และคำเชื่อม นักศึกษาที่เรียงลำดับตามลักษณะนี้ มีจำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.3) ดังนี้

ทุกคนแหละที่อยากจะรับปริญญา

ประธาน – ทุกคน

หน่วยเสริมบอกมาลา- แหละ

คำเชื่อม –ที่

กริยา – อยากจะรับ

กรรม- ปริญญา

รูปแบบที่ 1.8 ประธาน-คำเชื่อม-กริยา

ประโยคลักษณะนี้เรียงลำดับจากคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธาน คำเชื่อม “ก็” ตามด้วยกริยา นักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบตามลักษณะนี้ มีจำนวน 3 คน (ร้อยละ 1.0) ดังนี้

เพื่อน ๆ ก็นิสัยดี

ประธาน – เพื่อน ๆ

หน่วยเสริม – ก็

กริยา – นิสัยดี

ดิฉันก็ชอบ

ประธาน – ดิฉัน

หน่วยเสริม – ก็

กริยา – ชอบ

ฉันก็เกร็ง

ประธาน – ฉัน

หน่วยเสริม – ก็

กริยา – เกร็ง

รูปแบบที่ 1.9 นามวลีที่เป็นประธาน-กริยา-กรรม

การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคลักษณะนี้ ขึ้นต้นด้วยนามวลีกลุ่มคำที่เป็นคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค-กริยา-คำนามที่เป็นกรรม นักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบตามลักษณะนี้มีจำนวน 8 คน (ร้อยละ 2.8) เช่น

เหตุผลที่ได้มาศึกษาต่อมหาวิทยาลัยนี้คือได้ทุน

นามวลีที่เป็นประธาน – เหตุผลที่ได้มาศึกษาต่อมหาวิทยาลัยนี้

กริยา – คือได้

กรรม – ทุน

โอกาสในการศึกษาเล่าเรียนรอทุกคน

นามวลีที่เป็นประธาน – โอกาสในการศึกษาเล่าเรียน

กริยา – รอ

กรรม – ทุกคน

การก้าวเข้าสู่ชีวิตนักศึกษาเปลี่ยนตัวผม

นามวลีที่เป็นประธาน – การก้าวเข้าสู่ชีวิตนักศึกษา

กริยา – เปลี่ยน

กรรม – ตัวผม

รูปแบบที่ 1.10 นามวลีที่เป็นประธาน-กริยา-นามวลีที่เป็นกรรม

การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคลักษณะนี้ ขึ้นต้นด้วยนามวลีกลุ่มคำที่เป็นคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค-กริยา-นามวลีที่เป็นกรรมหรือส่วนเติมเต็ม นักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบตามลักษณะนี้ มีจำนวนมากถึง 188 คน (ร้อยละ 65.0) เช่น

นักศึกษาที่ใช้ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยต้องเจอเรื่องราวที่แปลกใหม่

นามวลีที่เป็นประธาน – นักศึกษาที่ใช้ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัย

กริยา – ต้องเจอ

นามวลีที่เป็นกรรม – เรื่องราวที่แปลกใหม่

การทำกิจกรรมต่าง ๆ จะช่วยพัฒนาทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น

นามวลีที่เป็นประธาน – การทำกิจกรรมต่าง ๆ

กริยา – จะช่วยพัฒนา

นามวลีที่เป็นกรรม – ทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น

การดำรงชีวิตเราควรปรับตามสถานการณ์ที่เจอในแต่ละวัน

นามวลีที่เป็นประธาน – การดำรงชีวิตเรา

กริยา – ควรปรับตาม

นามวลีที่เป็นกรรม – สถานการณ์ที่เจอในแต่ละวัน

การเรียนในมหาวิทยาลัยต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งรอบข้างทั้งในเรื่องการเรียน เพื่อน หรือ กิจกรรม

นามวลีที่เป็นประธาน – การเรียนในมหาวิทยาลัย

กริยา – ต้องมี

นามวลีที่เป็นกรรม – การปรับตัวให้เข้ากับสิ่งรอบข้างทั้งในเรื่องการเรียน เพื่อน หรือกิจกรรม

การเรียนในระดับมหาวิทยาลัยส่งผลต่อการทำงานในอนาคตของเราเอง

นามวลีที่เป็นประธาน – การเรียนในระดับมหาวิทยาลัย

กริยา – ส่งผลต่อ

นามวลีที่เป็นกรรม – การทำงานในอนาคตของเราเอง

นักศึกษาที่ดีย่อมรู้จักเลือกกระทำในสิ่งที่เหมาะสมในช่วงเวลาต่าง ๆ

นามวลีที่เป็นประธาน – นักศึกษาที่ดี

กริยา – ย่อมรู้จักเลือก

นามวลีที่เป็นกรรม – กระทำในสิ่งที่เหมาะสมในช่วงเวลาต่าง ๆ

การเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยทำให้ได้รับประสบการณ์ที่ดี

นามวลีที่เป็นประธาน – การเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย

กริยา – ทำให้ได้รับ

นามวลีที่เป็นกรรม – ประสบการณ์ที่ดี

การเรียนและการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยแตกต่างจากชีวิตการเป็นนักเรียนมัธยมมาก

นามวลีที่เป็นประธาน – การเรียนและการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย

กริยา – แตกต่างจาก

นามวลีที่เป็นกรรม – ชีวิตการเป็นนักเรียนมัธยมมาก

บางประโยคอาจมีนามวลีที่เป็นส่วนเติมเต็มอยู่ท้ายประโยคต่อจากกริยา เช่น

การเลือกคบเพื่อนในระดับมหาวิทยาลัยจะมีอิทธิพลต่ออนาคตโดยตรง

นามวลีที่เป็นประธาน - การเลือกคบเพื่อนในระดับมหาวิทยาลัย

กริยา - จะมีอิทธิพลต่อ

นามวลีที่เป็นกรรม - อนาคตโดยตรง

การก้าวเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัยเป็นการก้าวเข้ามาสู่ความเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น

นามวลีที่เป็นประธาน - การก้าวเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัย

กริยา - เป็น

นามวลีที่เป็นส่วนเติมเต็ม - การก้าวเข้ามาสู่ความเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น

การเริ่มต้นชีวิตนักศึกษาคือการค้นคว้าที่ไม่มีที่สิ้นสุด

นามวลีที่เป็นประธาน - การเริ่มต้นชีวิตนักศึกษา

กริยา - คือ

นามวลีที่เป็นส่วนเติมเต็ม - การค้นคว้าที่ไม่มีที่สิ้นสุด

รูปแบบที่ 1.11 นามวลีที่เป็นประธาน-กริยา-หน่วยขยาย

การลำดับส่วนประกอบในประโยคลักษณะนี้ ขึ้นต้นด้วยนามวลีกลุ่มคำที่เป็นคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค-กริยา-หน่วยขยายกริยา ตามลำดับ นักศึกษาที่เรียงลำดับตามลักษณะนี้ มีจำนวน 2 คน (ร้อยละ 0.7) ดังนี้

บางประโยคอาจใช้ส่วนเติมเต็มแทนกรรม เช่น

มันเปรียบเสมือนอ้อมกอดจากครอบครัว

คำแสดงความสัมพันธ์ – มัน

กริยา – เปรียบเสมือน

นามวลีที่เป็นส่วนเติมเต็ม – อ้อมกอดจากครอบครัว

มันเป็นอะไรที่มีความสุขเหมือนกัน

คำแสดงความสัมพันธ์ที่เป็นประธาน – มันเป็นอะไรที่

กริยา – มี

นามวลีที่เป็นส่วนเติมเต็ม – ความสุขเหมือนกัน

ในบางประโยคมีการใช้คำวิเศษณ์ตามหลังคำว่า “มันเป็นอะไรที่” เช่น

มันเป็นอะไรที่น่าเศร้ามาก

คำแสดงความสัมพันธ์ – มันเป็นอะไรที่

วิเศษณ์ – น่าเศร้า

กรรม – มาก

บางประโยคอาจมีคำขยายกริยาและคำเชื่อมประกอบ เช่น

มันอาจจะเวอร์สำหรับฉัน

คำแสดงความสัมพันธ์ – มัน

กริยา – อาจจะ

คำวิเศษณ์ที่เป็นส่วนขยาย – เวอร์

คำเชื่อม – สำหรับ

กรรม – ฉัน

มันคัมค่าถ้าแลกกับการทำงานที่ฉันภูมิใจ

คำแสดงความสัมพันธ์ – มัน กริยา – คัมค่า คำเชื่อม – ถ้า
 กริยา- แลก คำเชื่อม – กับ กรรม – การทำงานที่ฉันภูมิใจ

4.2 การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องเก่า-เรื่องใหม่

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากงานเขียนของนักศึกษาพบว่า มีนักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องเก่า-เรื่องใหม่ จำนวน 80 คน ดังรายละเอียดที่ปรากฏดังตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 รูปแบบการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องเก่า-เรื่องใหม่

รูปแบบ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. ขึ้นต้นด้วยการซ้ำคำในประโยคก่อน	23	8.0
2. ใช้คำเชื่อมโยงใจความกับประโยคก่อน	70	24.2
3. ใช้คำบอกบุรุษเมื่อขึ้นต้นประโยค	62	21.4
4. ใช้คำว่า “ที่” ก่อนกล่าวถึงเรื่องใหม่	2	0.7

จากตารางดังกล่าว รูปแบบการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องเก่า-เรื่องใหม่ที่พบมากที่สุดลำดับแรก คือ ใช้คำเชื่อมโยงใจความกับประโยคก่อน จำนวน 70 คน (ร้อยละ 24.2) รองลงมาคือ การใช้คำบอกบุรุษเมื่อขึ้นต้นประโยค จำนวน 62 คน (ร้อยละ 21.4) ขึ้นต้นด้วยการซ้ำคำในประโยคก่อน จำนวน 23 คน (ร้อยละ 8.0) ส่วนประเด็นการใช้คำว่า “ที่” ก่อนกล่าวถึงเรื่องใหม่ มีจำนวน 2 คน (ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ

ในแต่ละประเด็นมีรายละเอียดดังนี้

รูปแบบที่ 2.1 ขึ้นต้นด้วยการซ้ำคำในประโยคก่อน

วิธีการลำดับส่วนประกอบในประโยครูปแบบนี้ ขึ้นต้นด้วยการซ้ำคำในประโยคก่อนหน้า แล้วค่อยกล่าวถึงเรื่องใหม่ที่ต้องการพูดถึงต่อไป นักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามลักษณะนี้มีจำนวน 23 คน (ร้อยละ 8.0) เช่น

ชีวิตในการเป็นนักเรียนนั้นเป็นช่วงเวลาที่ผ่านมาแล้ว ช่วงเวลาการเป็นนักศึกษาที่ถูกกำหนดไว้ในรั้วมหาวิทยาลัยไม่ว่าจะเป็น 2 ปีหรือ 4 ปี เราต้องใช้มันให้คุ้มค่า

ประโยคที่ทำตัวเอนคือ ประโยคที่มีการเรียงตามหลักเรื่องเก่า-เรื่องใหม่ ในประโยคซ้ำคำว่า “ช่วงเวลา” เรื่องเก่า คือ ช่วงเวลาในการเป็นนักเรียน เรื่องใหม่คือ การกล่าวถึงการใช้เวลาในการเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยให้คุ้มค่า

ดิฉันได้คิดได้เปลี่ยนแปลงตัวเองใหม่ในหลายมุม จากที่เคยคิดว่า ชีวิตการเป็นนักศึกษานั้นมีชีวิตที่อิสระมากขึ้น

ซ้ำคำว่า “คิด” เรื่องเก่า คือ ความคิดในการเปลี่ยนแปลงตัวเอง เรื่องใหม่คือ ความคิดเกี่ยวกับอิสระการใช้ชีวิตนักศึกษา

ในวันเปิดเทอมวันแรกต้องมีการรับน้อง ตอนแรกผมไม่เข้าใจว่ารับน้องเพื่ออะไร

ซ้ำคำว่า “รับน้อง” เรื่องเก่า คือ การรับน้องในวันเปิดภาคการศึกษา เรื่องใหม่คือ ความเข้าใจเกี่ยวกับการรับน้อง

การต้องดูแลตัวเองให้พ้นภัยจากภัยร้ายที่จะสามารถสืบคลานเข้ามาในการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยของเรา ภัยร้ายที่พูดถึงนั้นก็มิใช่อะไร มันก็คือตัวเราเอง

ข้า้คำว่า “ภัยร้าย” เรื่องเก่า คือ การดูแลตัวเองให้พ้นภัยในชีวิต เรื่องใหม่คือ ภัยที่เกิดจากการไม่ควบคุมตนเองให้อยู่ในขอบเขตที่เหมาะสมของการใช้ชีวิตนักศึกษา

ถ้าเราไม่สามารถที่จะ**ปรับตัว**ให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมหรือสถานการณ์ได้ การใช้ชีวิตอาจไม่ราบรื่น **เมื่อพูดถึงการปรับตัวแล้วก็มีอีกหลายสิ่งที่เราควรปรับปรุง**

ข้า้คำว่า “การปรับตัว” เรื่องเก่า คือ หากไม่สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เข้ากับสภาพบริบทได้ เรื่องใหม่คือ การจะให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่นักศึกษาควรปรับตัวมีหลายเรื่อง

วันแรกที่เริ่มเข้ามาใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย **ก็รู้สึกตื่นเต้นว่าเราจะใช้ชีวิตมหาวิทยาลัยอย่างไร** ใหม่
คือ ความรู้สึกตื่นเต้นและมีความกังวลเกี่ยวกับการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย

รูปแบบที่ 2.2 ใช้คำเชื่อมโยงใจความกับประโยคก่อน

ในการเขียนประโยคภาษาไทยที่ดีไม่ควรใช้คำเชื่อมขึ้นต้นประโยค แต่ผลการวิเคราะห์พบว่า นักศึกษามีการใช้คำเชื่อมขึ้นต้นประโยค การลำดับส่วนประกอบในประโยคลักษณะนี้ นักศึกษาใช้วิธีการขึ้นต้นด้วยคำที่เชื่อมโยงใจความกับประโยคก่อนหน้า แล้วค่อยกล่าวถึงเรื่องใหม่ นักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามลักษณะนี้ มีจำนวน 70 คน (ร้อยละ 24.2) เช่น

ตอนนั้น มหาลัยกำลังเปิดรับนักศึกษาใหม่อยู่ เลยลองเข้ามาสมัครดู **พอได้เข้ามาในรั้วมหาลัย ได้เจอเพื่อนใหม่ ได้เจอสิ่งใหม่ ๆ**

คำเชื่อม “พอ” ใช้เชื่อมโยงใจความเรื่องเก่าคือการสมัครเรียน เรื่องใหม่คือ การได้พบประสบการณ์ใหม่คือเพื่อนใหม่และสิ่งใหม่

เมื่อได้เรียนไปสักระยะก็รู้สึกเหมือนวันแรกก็คือ คิดถึงบ้าน **ความรู้สึกนี้มันจะมาในเวลาที่ผมรู้สึกเหงา รู้สึกท้อและเหนื่อยกับสิ่งต่าง ๆ ที่ได้เจอมา**

คำว่า “ความรู้สึกนี้มัน” ที่ขึ้นต้นประโยคในประโยคข้างต้น ใช้คำว่า “นี้” และ “มัน” เพื่อแทนความคิดถึงบ้าน ในประโยคก่อนหน้า เรื่องเก่าคือ ความรู้สึกคิดถึงบ้าน เรื่องใหม่ คือ สถานการณ์ที่ทำให้เกิดความรู้สึกคิดถึงบ้าน

รูปแบบการเรียนการสอนจะเน้นฝึกฝนให้รับผิดชอบในหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มที่ ***ส่วนความรับผิดชอบต่อส่วนรวมนักศึกษาจะถูกฝึกฝนจากการทำงานกลุ่ม***

คำว่า “ส่วน” เป็นคำเชื่อมโยงใจความจากเรื่องเก่าคือ การสอนให้รับผิดชอบต่อหน้าที่ตนเอง เรื่องใหม่คือ การปลูกฝังความรับผิดชอบต่อส่วนรวม

หากนักศึกษาสามารถปรับตัวได้ ก็จะส่งผลดีต่อการศึกษาให้ประสบความสำเร็จด้วย ***ตามที่กล่าวมาแล้วนั้น เห็นได้ว่าการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยเป็นสิ่งใหม่สำหรับนักศึกษาส่วนใหญ่***

ประโยคข้างต้น ใช้คำว่า “ตามที่กล่าวมาแล้วนั้น เห็นได้ว่า” เพื่อแทนใจความเรื่องเก่า คือ ผลดีของการปรับตัวที่มีต่อการศึกษา เชื่อมโยงสู่ใจความเรื่องใหม่คือ การใช้ชีวิตนักศึกษามหาวิทยาลัย

สังคมออนไลน์ที่มีบทบาทสำคัญต่อนักศึกษาอย่างยิ่งในขณะนี้ ***อย่างไรก็ตามสิ่งใหม่ ๆ ที่นักศึกษาได้พบเจอนั้น ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่ดีหรือไม่ดี ล้วนเป็นประสบการณ์จริงของนักศึกษาทั้งสิ้น***

คำเชื่อม “อย่างไรก็ตาม” เป็นคำเชื่อมแสดงความขัดแย้ง แต่เนื้อความในประโยคที่นักศึกษาเขียนไม่ได้แสดงความขัดแย้งกับเรื่องเก่าคือ บทบาทของเครือข่ายสังคมออนไลน์ต่อนักศึกษา ส่วนเรื่องใหม่ คือ ประสบการณ์ใหม่ของนักศึกษา

การรู้จักคบเพื่อน รู้จักเข้าหาผู้อื่น เข้าร่วมสังคมเพื่อที่จะปรับตัวเป็น ***นั่นคือการรู้จักคบเพื่อนไปในทางที่ดีการรู้จักที่จะให้อภัย***

คำว่า “นั่น” ใช้แทนคำว่า “การปรับตัว” ในประโยคก่อน โยงใจความจากเรื่องเก่า คือ การปรับตัวเข้ากับเพื่อนและผู้อื่น เรื่องใหม่ คือ การรู้จักให้อภัยผู้อื่น

การเก็บเกี่ยวความรู้ที่คณาจารย์ได้ถ่ายทอดออกมาทั้งทางด้านทฤษฎีและปฏิบัติจะเป็นตัวที่จะแก้โจทย์และทำให้ความฝันของเราเป็นจริง **นอกจากการเรียนรู้จากคณาจารย์แล้ว การเรียนรู้การใช้ชีวิตในรั้วมหาลัยอีกอย่างหนึ่งคือ สิ่งที่สำคัญไม่แพ้การศึกษาด้านวิชาการเลยเรียกอีกอย่าง บทเรียนชีวิต**

คำเชื่อม “นอกจาก” โยงใจความเรื่องเก่าคือการเรียนรู้ที่คณาจารย์สอน กับเรื่องใหม่ คือ การเรียนรู้ประสบการณ์ชีวิต

รูปแบบที่ 2.3 ใช้คำบอกบุรุษเมื่อขึ้นต้นประโยค

ประโยคลักษณะนี้ ใช้คำบอกบุรุษขึ้นต้นประโยคเพื่อแทนคำนามที่เป็นประธานของประโยคที่จะกล่าวถึงเรื่องใหม่ต่อไป พบนักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยครูปแบบนี้ จำนวน 62 คน (ร้อยละ 21.4) ดังนี้

ชีวิตคนเรานั้นมีหลายประเภท หลายแบบ อยู่ที่ตัวเราเลือก **ตัวฉันเลือกที่จะเรียนมหาลัยนี้ ฉันรู้จักได้เพราะการโฆษณาของเขาตามหน้าจอโทรทัศน์**

“ตัวฉัน” เป็นคำบอกบุรุษที่ 1 เรื่องเก่าคือ การเลือกเรียนมหาวิทยาลัยแห่งนี้ เรื่องใหม่คือช่องทางที่ได้รู้จักมหาวิทยาลัย

ตอนที่ดิฉันยังเป็นนักเรียนมัธยมตอนปลาย **ดิฉันมีความฝันในการเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัย**

“ดิฉัน” เป็นคำบอกบุรุษที่ 1 เรื่องเก่าคือ สมัยเป็นนักเรียน เรื่องใหม่คือ ความฝันในการศึกษาต่อ

ผมเลือกศึกษาสถาบันแห่งนี้ **ผมคิดว่าที่นี่จะพาผมถึงความฝันได้**

“ผม” เป็นคำบอกบุรุษที่ 1 เรื่องเก่าคือ การตัดสินใจศึกษาที่สถาบันแห่งนี้ เรื่องใหม่คือ ความคิดที่ว่าสถาบันดังกล่าวจะทำให้ตัวนักศึกษาประสบความสำเร็จดังหวังได้

การก้าวเข้าสู่ชีวิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยนั้น **เราจะได้พบได้เรียนรู้กับสิ่งใหม่ ๆ**

“เรา” เป็นคำบอกบุรุษที่ 1 เรื่องเก่าคือ การเริ่มต้นชีวิตในมหาวิทยาลัย เรื่องใหม่คือ การได้เรียนรู้สิ่งใหม่

เราต้องออกจากบ้านจากพ่อแม่มาศึกษาหาความรู้ **ข้าพเจ้าเป็นคนหนึ่งที่คิดว่าเข้ามาหาลัยแล้ว คงไม่มีอะไรมากนัก**

คำว่า “ข้าพเจ้า” เป็นคำบอกบุรุษที่ 1 เชื่อมโยงใจความเรื่องเก่าคือ การจากบิดามารดาเพื่อมาศึกษา เรื่องใหม่คือ ความคิดของนักศึกษาที่ว่าชีวิตในมหาวิทยาลัยคงไม่มีปัญหา

รูปแบบที่ 2.4 ใช้คำว่า “ที่” ก่อนกล่าวถึงเรื่องใหม่

ประโยคลักษณะนี้ ใช้คำว่า “ที่” ขึ้นต้น เพื่อแทนคำนามที่เป็นกรรมของประโยคก่อนกล่าวถึงเรื่องที่ต้องการพูด มีนักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยครูปแบบนี้ จำนวน 2 คน (ร้อยละ 0.7) ดังนี้

การสร้างความได้เปรียบกว่านักศึกษาที่มุ่งเรียนเพียงอย่างเดียว **ที่อาจเป็นคนเก่งที่รู้ทฤษฎีต่าง ๆ จำนวนมาก**

คำว่า “ที่” แทน “นักศึกษา” ก่อนกล่าวเรื่องใหม่ว่า การเรียนเพียงอย่างเดียวที่เน้นทฤษฎี

ชีวิตในมหาลัยทำให้เราเป็นคนดี ที่เข้าใจโลกภายนอกได้มากขึ้น จากเด็กกลายเป็นผู้ใหญ่ **ที่ต้องดำเนินชีวิตด้วยตนเองให้เข้ากับสภาพสังคมที่ใหญ่ขึ้นได้อย่างมีความสุข**

คำว่า “ที่” แทนคำว่า “การเปลี่ยนแปลงจากเด็กเป็นผู้ใหญ่” ก่อนกล่าวเรื่องใหม่คือ การดำเนินชีวิตเข้ากับสภาพสังคม

4.3 การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องหลัก-เรื่องขยาย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากงานเขียนของนักศึกษาทั้ง 289 คน พบว่าเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องหลัก-เรื่องขยาย 7 รูปแบบ จำนวนนักศึกษาที่มีวิธีการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคหลักเรื่องหลัก-เรื่องขยายในแต่ละรูปแบบ ดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 รูปแบบการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องหลัก-เรื่องขยาย

รูปแบบ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. ใช้คำว่า “การที่” ขึ้นต้นประโยค	29	10.0
2. ใช้คำเชื่อมขึ้นต้นประโยค		
2.1 ใช้คำว่า “สำหรับ” ขึ้นต้นประโยค	13	4.5
2.2 ใช้คำว่า “เพราะ” ขึ้นต้นประโยค	88	30.4
2.3 ใช้คำว่า “ซึ่ง” ขึ้นต้นประโยค	33	11.4
2.4 ใช้คำว่า “แต่” ขึ้นต้นประโยค	93	32.1
2.5 ใช้คำว่า “และ” ขึ้นต้นประโยค	102	35.3
2.6 ใช้คำว่า “ถ้า” ขึ้นต้นประโยค	13	4.5
2.7 คำเชื่อม-กริยา-กรรม-กริยา-กรรม-หน่วยขยาย	1	0.3
3. ใช้กรรมขึ้นต้นประโยค	2	0.7
4. ใช้คำกริยาขึ้นต้นประโยค		
4.1 ใช้คำว่า “มี” ขึ้นต้นประโยค	27	9.3
4.2 ใช้คำว่า “เป็น” ขึ้นต้นประโยค	15	5.2
4.3 ใช้คำว่า “ต้อง” ขึ้นต้นประโยค	18	6.2
4.4 ใช้คำว่า “อยาก” ขึ้นต้นประโยค	6	2.1
4.5 ใช้คำว่า “เคย” ขึ้นต้นประโยค	1	0.3
4.6 ใช้คำซ้ำกริยาในประโยคใกล้เคียงกัน	13	4.6

ตารางที่ 4.4 รูปแบบการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องหลัก-เรื่องขยาย (ต่อ)

รูปแบบ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
4.7 กริยา-คำเสริม-คำกริยา	1	0.3
5. นามวลีที่เป็นเรื่องหลัก-เรื่องขยาย	146	50.5
6. กริยาวลี-เรื่องขยาย	2	0.7
7. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องขึ้นต้นประโยค		
7.1 ปัจจัยที่เกี่ยวข้อง-กริยา-กรรม	51	17.6
7.2 ปัจจัยเกี่ยวข้อง-กริยา-เรื่องขยาย	4	1.4
7.3 ปัจจัยเกี่ยวข้อง-ประธาน-กริยา-ส่วนเติมเต็ม	3	1.0

จากตารางดังกล่าว รูปแบบการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องหลัก-เรื่องขยายที่พบมากที่สุด 3 ลำดับแรก คือ นามวลีที่เป็นเรื่องหลัก-เรื่องขยาย จำนวน 146 คน (ร้อยละ 50.5) รองลงมาคือ การใช้คำเชื่อมขึ้นต้นประโยค ทั้งที่คำเชื่อมต้องสัมพันธ์กับประโยคก่อนหน้า และไม่สมควรนำมาใช้ขึ้นต้นประโยค ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาใช้คำว่า “และ” ขึ้นต้นประโยค จำนวน 102 คน (ร้อยละ 35.3) และใช้คำว่า “เพราะ” ขึ้นต้นประโยค จำนวน 88 คน (ร้อยละ 30.4) ตามลำดับ

ในแต่ละประเด็นมีรายละเอียดดังนี้

รูปแบบที่ 3.1 ใช้คำว่า “การที่” ขึ้นต้นประโยค

การลำดับส่วนประกอบในประโยคลักษณะนี้ ใช้คำว่า “การที่” ขึ้นต้นประโยคก่อนกล่าวขยายความเกี่ยวกับเรื่องหลักที่เขียนไว้ตอนต้นประโยค นักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามลักษณะนี้ มีจำนวน 29 คน (ร้อยละ 10.0) เช่น

การที่เราจะก้าวเข้าสู่ชีวิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ต้องตั้งกฎกับตัวเองในการใช้ชีวิต

การที่ ตามด้วยเรื่องหลัก – การเข้าสู่ชีวิตนักศึกษา

เรื่องขยาย – การตั้งกฎในการดำรงชีวิตตนเอง มีข้อสังเกตว่านักศึกษาเขียนสะกดคำผิด โดยใช้คำว่า “กฎ” แทนคำว่า “กฎ”

การที่ เราได้ทำกิจกรรมร่วมกัน ทำให้เกิดความสามัคคีความปรองดอง

การที่ ตามด้วยเรื่องหลัก – นักศึกษาทำกิจกรรมร่วมกัน

เรื่องขยาย – กิจกรรมทำให้เกิดความสามัคคี

การที่ เข้ามาเรียนระดับมหาลัย คนเราก็ต้องมีความรับผิดชอบ

การที่ ตามด้วยเรื่องหลัก – การศึกษาในมหาวิทยาลัย

เรื่องขยาย – ความรับผิดชอบในการศึกษา

การที่ ผมเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยราชวมงคล ผมดีใจมากที่ได้เข้ามาเรียนที่นี่

การที่ ตามด้วยเรื่องหลัก – นักศึกษามีโอกาสได้ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชวมงคล

เรื่องขยาย – ความรู้สึกที่ได้เรียนในสถาบันแห่งนี้

การที่ เราเจอเพื่อนใหม่ เราจะเจอทั้งเพื่อนดีและไม่ดี

การที่ ตามด้วยเรื่องหลัก – นักศึกษาได้พบเพื่อนใหม่

เรื่องขยาย – ลักษณะของเพื่อนที่จะต้องพบต่อไปย่อมมีทั้งคนดีและไม่ดี

รูปแบบที่ 3.2 ใช้คำเชื่อมขั้นต้นประโยค

การใช้คำเชื่อมขั้นต้นประโยค สามารถจำแนกได้ดังต่อไปนี้

3.2.1 ใช้คำว่า “สำหรับ” ขึ้นต้นประโยค

ประโยครูปแบบนี้ ใช้คำเชื่อม “สำหรับ” ขึ้นต้นประโยคก่อนกล่าวขยายความต่อไป นักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามลักษณะนี้ มีจำนวน 13 คน (ร้อยละ 45.0) เช่น

สำหรับ การเตรียมตัวเพื่อเข้าสู่ชีวิตนิสิตในรั้วแห่งนี้ ถือเป็นความภาคภูมิใจที่ข้าพเจ้าได้เลือก

สำหรับ ตามด้วยเรื่องหลัก – ความพร้อมในการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย
เรื่องขยาย – ความรู้สึกภูมิใจที่ได้ศึกษาในสถาบันนี้

สำหรับ คณะวิศวกรรมแล้ว ถือว่าเป็นอะไรที่หนักมาก

สำหรับ ตามด้วยเรื่องหลัก – นักศึกษาเรียนคณะวิศวกรรมศาสตร์
เรื่องขยาย – ความยากของสาขาที่เรียน

สำหรับ คิดค้นคิดว่าไม่ว่าเป็นชีวิตวัยไหน หากไม่มีกฎระเบียบ มันก็ไม่ทำให้เราเป็นคนดีหรือมีความรับผิดชอบ

สำหรับ ตามด้วยเรื่องหลัก – การใช้ชีวิตทุกวัยต้องมีระเบียบ
เรื่องขยาย – คนที่ไม่มีกฎระเบียบคือคนไม่รับผิดชอบ ไม่ใช่คนดี และมีข้อสังเกตว่านักศึกษาเขียนสะกดคำผิด คือเขียนคำว่า “กฎ” แทนคำที่ถูกต้องคือ “กฏ”

สำหรับ คิดค้นนั้นทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นถือว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมาก โดยเฉพาะเรื่องของความรับผิดชอบ

สำหรับ ตามด้วยเรื่องหลัก – เรื่องที่นักศึกษาคิดว่าสำคัญ
เรื่องขยาย – เรื่องสำคัญคือความรับผิดชอบ

สำหรับ ความประทับใจที่พบ บรรยากาศห้องเรียนที่ไม่แออัดจนเกินไป

สำหรับ ตามด้วยเรื่องหลัก – ความรู้สึกประทับใจที่มีต่อสถาบัน
เรื่องขยาย – ประทับใจเรื่องบรรยากาศในห้องเรียน

3.2.2 ใช้คำว่า “เพราะ” ขึ้นต้นประโยค

ประโยครูปแบบนี้ ใช้คำเชื่อม “เพราะ” ขึ้นต้นประโยคก่อนกล่าวขยายความการให้เหตุผลเกี่ยวกับเรื่องหลัก นักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามลักษณะนี้ มีจำนวน 88 คน (ร้อยละ 30.4) เช่น

เพราะสถานที่ตั้งอยู่ใกล้ที่พักของข้าพเจ้า เป็นสถานศึกษาที่โอ่งโถง

เพราะ ตามด้วยเรื่องหลัก – สถาบันอยู่ใกล้ที่พัก
เรื่องขยาย – สถาบันมีขนาดกว้างใหญ่

เพราะสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ฉันเรียนจบแล้วอาจจะนำไปใช้ได้

เพราะ ตามด้วยเรื่องหลัก – นักศึกษาเรียนสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ
เรื่องขยาย – การนำความรู้ในสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจไปใช้เมื่อศึกษาจบได้

เพราะมหาวิทยาลัยเป็นก้าวแรก ที่จะสอนให้เราก้าวต่อไปในอนาคตที่เราต้องการได้

เพราะ ตามด้วยเรื่องหลัก – มหาวิทยาลัยเป็นจุดเริ่มต้นสอนให้มีความรู้เกี่ยวกับชีวิตในอนาคต
เรื่องขยาย – สอนให้มีความรู้เพื่อต่อยอดในอนาคต

เพราะการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยนั้น เรามีอิสระมากมาย

เพราะ ตามด้วยเรื่องหลัก – การใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย
เรื่องขยาย – ชีวิตในมหาวิทยาลัยมีอิสระ

เพราะตอนอยู่มัธยม เวลาจะทำอะไรก็ทำคนเดียวเสมอ

เพราะ ตามด้วยเรื่องหลัก – กล่าวถึงเวลาที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษา
เรื่องขยาย – ตอนเรียนในระดับมัธยมศึกษาพึ่งตนเอง ทำสิ่งต่าง ๆ ตามลำพัง

เพราะข้าพเจ้าอายุย่าง 38 ปี จะต่างจากน้อง ๆ ในห้องอยู่มากเหมือนกัน

เพราะ ตามด้วยเรื่องหลัก – อายุของนักศึกษา
เรื่องขยาย – นักศึกษาอายุมากกว่าเพื่อนร่วมชั้นเรียน

เพราะผมไม่ได้ฉลาดเหมือนคนอื่น ผมจึงต้องขยันมากขึ้น

เพราะ ตามด้วยเรื่องหลัก – นักศึกษาคิดว่าตนเองไม่ฉลาด
เรื่องขยาย – เมื่อไม่ฉลาด จึงต้องขยันมากขึ้น

เพราะชีวิตนักศึกษาแตกต่างจากชีวิตมัธยมมาก ไม่มีอาจารย์คอยเข้มงวดเรื่องการแต่งตัว การเรียน

เรื่องขยาย – ความแตกต่างตรงที่อาจารย์ไม่ควบคุมดูแลเรื่องการแต่งกายและการเรียน

3.2.3 ใช้คำว่า “ซึ่ง” ขึ้นต้นประโยค

โดยปกติคำว่า “ซึ่ง” เป็นคำเชื่อม ต้องเชื่อมคำจากข้อความข้างหน้า แต่พบว่ามีนักศึกษาใช้คำเชื่อม “ซึ่ง” ขึ้นต้นประโยคแทนกรรมของประโยคก่อนกล่าวขยายความเกี่ยวกับเรื่องหลัก นักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามลักษณะนี้ มีจำนวน 33คน (ร้อยละ 11.4) เช่น

ซึ่งเป็นเครื่องหมายสำคัญ แสดงให้เห็นถึงศักยภาพของแต่ละบุคคล

ซึ่ง ตามด้วยเรื่องหลัก – กล่าวถึงเครื่องหมายสำคัญ
เรื่องขยาย – เครื่องหมายสำคัญนั้นสะท้อนความสามารถของบุคคล

ซึ่งทำให้ดิฉันดูโตเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น ทั้งความคิด การพูด การกระทำ

ซึ่ง ตามด้วยเรื่องหลัก - นักศึกษาคิดว่าตนเองเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น

เรื่องขยาย - สิ่งที่แสดงความเป็นผู้ใหญ่คือ ความคิด การพูด การกระทำของนักศึกษา

ซึ่งเป็นข่าวดีแก่ครอบครัวผมมาก จากนั้นผมจึงมาศึกษาอย่างเป็นทางการช่วงซัมเมอร์

ซึ่ง ตามด้วยเรื่องหลัก - ข่าวดีของครอบครัว

เรื่องขยาย - ข่าวดีคือมีโอกาสได้ศึกษาในสถาบันแห่งนั้น และช่วงเวลาที่เริ่มศึกษา

ซึ่งมาอยู่มหาลัยมันไม่ใช่ มันไม่มีอาจารย์ที่คอยบอกคอยเตือนเรา

ซึ่ง ตามด้วยเรื่องหลัก - ความแตกต่างในชีวิตมหาวิทยาลัยกับการเรียนช่วงที่ผ่านมา

เรื่องขยาย - ความแตกต่างเรื่องอาจารย์ไม่ได้เน้นย้ำควบคุมติดตามเรื่องต่าง ๆ

3.2.4 ใช้คำว่า “แต่” ขึ้นต้นประโยค

ประโยครูปแบบนี้ ใช้คำเชื่อม “แต่” ขึ้นต้นประโยคเพื่ออธิบายถึงใจความขัดแย้งกับประโยคก่อนหน้าที่จะกล่าวขยายความเกี่ยวกับเรื่องหลักต่อไป นักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามลักษณะนี้ มีจำนวน 93 คน (ร้อยละ 32.1) เช่น

แต่พอมายู่ในรั้วราชพฤกษ์ มันทำให้ฉันเข้าใจถึงความเอาใจใส่กันและกัน

แต่ ตามด้วยเรื่องหลัก - การได้เข้ามาชีวิตนักศึกษาในสถาบันแห่งนี้

เรื่องขยาย - ความรู้สึกที่ได้สัมผัสบรรยากาศการเป็นนักศึกษาในสถาบัน

แต่พอเข้ามาเรียนในมหาลัย รุ่นพี่ก็บอกว่าคะแนนสอบเยอะกว่าคะแนนเก็บ

แต่ ตามด้วยเรื่องหลัก - การได้เข้ามาศึกษาในสถาบัน

เรื่องขยาย - ระบบเรื่องคะแนนในการศึกษาตามที่รุ่นพี่แนะนำ

แต่พอมาใช้ชีวิตมหาลัย ก็ทำให้ผมรู้และเข้าใจว่า ผมไม่สามารถใช้ชีวิตแบบเดิมได้อีก

แต่ ตามด้วยเรื่องหลัก - การใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย

เรื่องขยาย - ความรู้ความเข้าใจเรื่องการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยที่ส่งผลต่อความคิดในการดำเนินชีวิตประจำวันต่อไป

แต่พอเข้ามาเรียนจริง ทุกอย่างไม่ได้เป็นอย่างที่คิด

แต่ ตามด้วยเรื่องหลัก - การได้สัมผัสบรรยากาศการศึกษาด้วยตนเอง

เรื่องขยาย - ความคิดที่เปลี่ยนแปลงไปเกี่ยวกับการศึกษาในมหาวิทยาลัย

แต่พอเข้ามาเรียนมารู้จักเพื่อน ๆ ก็รู้สึกมีความสุข

แต่ ตามด้วยเรื่องหลัก - การได้รู้จักเพื่อน

เรื่องขยาย - ความสุขที่เกิดจากการได้รู้จักเพื่อน

แต่ในความเป็นจริง ชีวิตการเป็นนักศึกษาสำหรับเด็กวัยรุ่นที่อายุเพียง 17-18 ปี เป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่

แต่ ตามด้วยเรื่องหลัก - การใช้ชีวิตนักศึกษาของวัยรุ่น

เรื่องขยาย - การใช้ชีวิตนักศึกษาเป็นเรื่องใหญ่

แต่ การที่จะเรียนจบนั้น ชีวิตในมหาวิทยาลัยต้องเจออะไรต่อมิอะไรบ้างเป็นอย่างมาก

แต่ ตามด้วยเรื่องหลัก – การศึกษาไปจนจบการศึกษา

เรื่องขยาย – นักศึกษาต้องพบเจอสิ่งต่าง ๆ ในระหว่างการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยไปตลอดจนกว่าจะจบการศึกษา

3.2.5 ใช้คำว่า “และ” ขึ้นต้นประโยค

ประโยครูปแบบนี้ ใช้คำเชื่อม “และ” ขึ้นต้นประโยคเพื่ออธิบายถึงใจความคล้ายตามกับประโยคก่อนหน้า และต้องการเขียนขยายความต่อ ทั้งนี้มีข้อสังเกตว่า เรื่องหลักอาจรวมถึงข้อความก่อนหน้าด้วย นักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามลักษณะนี้ มีจำนวน 102 คน (ร้อยละ 35.3) เช่น

และ กิจกรรมในแบบของมหาวิทยาลัยที่ฉันไม่เคยเจอมาก่อน มีทั้งความสนุกและความตื่นเต้น

และ ตามด้วยเรื่องหลัก – กิจกรรมที่นักศึกษาไม่เคยเข้าร่วมมาก่อน

เรื่องขยาย – ความรู้สึกสนุกตื่นเต้นที่ได้ปฏิบัติกิจกรรมนั้น

และ ที่ลืมไม่ได้เลย โรงอาหารที่คอยบริการให้เราอิ่มท้องตลอดเวลา

และ ตามด้วยเรื่องหลัก – สิ่งที่ไม่ควรลืม

เรื่องขยาย – สิ่งที่ไม่ควรลืมคือโรงอาหารที่พร้อมให้บริการตลอดเวลา

และ การเลือกคบเพื่อนก็ถือเป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อชีวิตการเป็นนักศึกษา

และ ตามด้วยเรื่องหลัก – การเลือกคบเพื่อน

เรื่องขยาย – ความสำคัญของการเลือกคบเพื่อน

และ วันที่รอคอยก็มาถึง ก็คือวันแรกที่เรียน

และ ตามด้วยเรื่องหลัก – วันที่นักศึกษารอคอย
เรื่องขยาย – วันที่รอคอยคือวันแรกที่ได้เข้ามาศึกษา

และศึกษาจบจากมหาลัยแล้วนั้นต้องนำวิชาความรู้ที่ได้ร่ำเรียนมาในรั้วมหาลัยมาปรับใช้ได้จริง

และ ตามด้วยเรื่องหลัก – การจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัย
เรื่องขยาย – การนำความรู้ไปใช้ในชีวิตเมื่อจบการศึกษา

และในเรื่องการเรียนจะไม่มีใครมาคอยบอกว่าต้องส่งงานนี้หรืองานต่าง ๆ จะต้องรับผิดชอบตัวเอง

และ ตามด้วยเรื่องหลัก – การศึกษาในมหาวิทยาลัย
เรื่องขยาย – ลักษณะการศึกษาในมหาวิทยาลัยที่ไม่มีผู้คอยติดตามย้ำเตือน นักศึกษาต้องควบคุมตนเองและมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ตนเอง

และต้องมีความสามัคคีในการทำงานและการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ กิจกรรมในมหาวิทยาลัย เยอะมาก

และ ตามด้วยเรื่องหลัก – การดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ของนักศึกษาต้องมีความสามัคคี
เรื่องขยาย – กิจกรรมที่ต้องเข้าร่วมมีจำนวนมาก

และชีวิตผมเปลี่ยนไป ได้เจอเพื่อนใหม่ ๆ ต้องคอยดูแลตัวเอง

และ ตามด้วยเรื่องหลัก – ชีวิตที่เปลี่ยนแปลงจากเดิม
เรื่องขยาย – ชีวิตที่เปลี่ยนแปลงจากเดิมคือ การพบเพื่อนใหม่ และการควบคุมดูแลตนเอง

3.2.6 ใช้คำว่า “ถ้า” ขึ้นต้นประโยค

ประโยครูปแบบนี้ ใช้คำเชื่อม “ถ้า” ขึ้นต้นประโยคเพื่ออธิบายถึงใจความที่เป็นเงื่อนไข และต้องการเขียนขยายความต่อ นักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามลักษณะนี้ มีจำนวน 13 คน (ร้อยละ 4.5) เช่น

ถ้าพูดถึงการเข้าสู่ชีวิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยนั้น แค่คิดก็เหนื่อยละ

ถ้า ตามด้วยเรื่องหลัก – การเริ่มต้นใช้ชีวิตนักศึกษา

เรื่องขยาย – ความรู้สึกเหนื่อยชีวิตนักศึกษาเหนื่อย

ถ้าเราได้เข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยแล้ว เราควรปรับตัวใหม่ให้มีความก้าวหน้า

ถ้า ตามด้วยเรื่องหลัก – การได้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย

เรื่องขยาย – การปรับตัวใหม่ในการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย

ถ้าเราค้นคว้า ศึกษา กล้าแสดงออก จะมีอนาคตที่ดี มีงานทำ

ถ้า ตามด้วยเรื่องหลัก – การค้นคว้าหาความรู้

เรื่องขยาย – ประสบความสำเร็จในอนาคต

ถ้าหากเราเรียนไม่ได้ตามเกณฑ์ที่ทางมหาวิทยาลัยกำหนด เราจะเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์

ถ้า ตามด้วยเรื่องหลัก – การศึกษาให้ครบตามกฎเกณฑ์ของมหาวิทยาลัย

เรื่องขยาย – ความเสียเวลาถ้าไม่ปฏิบัติตามให้ศึกษาได้สอดคล้องกับเกณฑ์ของมหาวิทยาลัย

3.2.7 คำเชื่อม-กริยา-กรรม-กริยา-กรรม-หน่วยขยาย

ประโยครูปแบบนี้ ใช้คำเชื่อมขึ้นต้นประโยค ไม่มีประธาน ตามด้วยคำกริยา กรรม กริยา กรรม และหน่วยขยาย เพื่อขยายความเรื่องหลัก นักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยค ลักษณะนี้ มีจำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.3) เช่น

ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้คนที่เป็นอย่างนี้กังวลใจทุกคนในเรื่องต่าง ๆ

กริยา – กังวล กรรม – ใจ หน่วยขยายกริยา –ทุกคนในเรื่องต่าง ๆ

ทั้งนี้ เพื่อขยายความเรื่องหลักคือความกังวล

รูปแบบที่ 3.3 ใช้กรรมขึ้นต้นประโยค

ประโยคลักษณะนี้มีการลำดับโดยใช้กรรมขึ้นต้นประโยคก่อนกล่าวขยายความเกี่ยวกับเรื่องหลัก ที่ต้องการอธิบาย นักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามลักษณะนี้ มีจำนวน 2 คน (ร้อยละ 0.7) เช่น

เป้าหมายในชีวิตการทำงานในอนาคตถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าตามสาขาที่เรียน

กรรม - เป้าหมายในชีวิตการทำงานในอนาคต

เรื่องขยาย – การกำหนดเป้าหมายชีวิตในสาขาที่เรียน

รุ่นน้องได้รับการต้อนรับที่อบอุ่นจากรุ่นพี่

กรรม – รุ่นน้อง

เรื่องขยาย –รุ่นพี่ที่ต้อนรับรุ่นน้องอย่างอบอุ่น

รูปแบบที่ 3.4 ใช้คำกริยาขึ้นต้นประโยค

การใช้คำกริยาขึ้นต้นประโยค สามารถจำแนกได้ดังต่อไปนี้

3.4.1 ใช้คำกริยาว่า “มี” ขึ้นต้นประโยค

ประโยครูปแบบนี้ ใช้คำกริยา “มี” ขึ้นต้นประโยคก่อนตามด้วยกรรม เพื่อขยายความรายละเอียดของเรื่องหลักต่อไป นักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามลักษณะนี้ มีจำนวน 27 คน (ร้อยละ 9.3) เช่น

มีการรับน้องที่เป็นกันเอง ไม่ถือตัวว่าเป็นรุ่นพี่รุ่นน้อง คอยให้คำปรึกษาเมื่อน้องมีปัญหา

มี ตามด้วยเรื่องหลัก – บรรยากาศความเป็นกันเองในการรับน้อง

เรื่องขยาย – ลักษณะการวางตัวของรุ่นพี่ในการรับน้องที่มีความเป็นกันเอง และการให้คำปรึกษาแก่รุ่นน้อง

มีอาจารย์ที่ปรึกษาที่ดูแลเอาใจใส่ สามารถปรึกษาได้ทุกเรื่อง

มี ตามด้วยเรื่องหลัก – ความเอาใจใส่ของอาจารย์ที่ปรึกษา

เรื่องขยาย – ความเอาใจใส่ของอาจารย์ที่ปรึกษาโดยการให้คำปรึกษาเรื่องต่าง ๆ

มีความคิดของตัวเองมากขึ้น ดูแลจัดการกับปัญหาทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับตัวของเราเองได้

มี ตามด้วยเรื่องหลัก – นักศึกษามีความคิดเป็นของตนเองมากขึ้น

เรื่องขยาย – ความคิดในการจัดการกับปัญหาของตัวเอง

มีเพื่อนดีเพื่อนก็ช่วยผมในการทำงานต่าง ๆ เราก็ปรึกษากันช่วยกัน

มี ตามด้วยเรื่องหลัก – เพื่อนช่วยกันทำงาน

เรื่องขยาย – การช่วยเหลือกันทำงานโดยการปรึกษากัน

มีอะไรก็คอยช่วยเหลือปรึกษากัน ช่วยกันติวข้อสอบเวลาที่จะมีสอบ

มี ตามด้วยเรื่องหลัก – นักศึกษาช่วยเหลือปรึกษากัน

เรื่องขยาย – นักศึกษาช่วยเหลือกันโดยการทบทวนเนื้อที่เรียน

3.4.2 ใช้คำกริยาว่า “เป็น” ขึ้นต้นประโยค

ประโยครูปแบบนี้ ใช้คำกริยา “เป็น” ขึ้นต้นประโยคก่อนตามด้วยกรรม เพื่อขยายความรายละเอียดของเรื่องหลักต่อไป นักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามลักษณะนี้ มีจำนวน 15 คน (ร้อยละ 5.2) เช่น

เป็นสิ่งที่อะไรโดยบอกไม่ถูกเลยครับ

เป็น ตามด้วยเรื่องหลัก – สิ่งที่ต้องการบอก

เรื่องขยาย – ความรู้สึกต่อเรื่องที่ต้องการบอกเป็นความรู้สึกที่บรรยายไม่ถูก

ทั้งนี้มีข้อสังเกตว่า นักศึกษาใช้คำเสริมบอกการถามว่า “อะไร” หลังคำเชื่อม “ที่”

เป็นช่วงที่แบบว่าต้องเลือก จะทำงานหรือจะเรียนต่อดี

เป็น ตามด้วยเรื่องหลัก – ช่วงเวลาที่นักศึกษาต้องตัดสินใจทางเดินชีวิต

เรื่องขยาย – การตัดสินใจว่าจะทำงานหรือศึกษาต่อ

นักศึกษานำคำขยาย “แบบว่า” ตามหลังคำเชื่อม “ที่”

เป็นสถาบันที่มีเพียงแค่อาจารย์และนักศึกษาเท่านั้น ไม่มีค่านักเรียนและคุณครูเหมือนแต่ก่อนแล้ว

เป็น ตามด้วยเรื่องหลัก – สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาใช้คำเรียกผู้สอนว่า “อาจารย์” และผู้เรียนว่า “นักศึกษา”

เรื่องขยาย – ความแตกต่างในการเรียกผู้สอนและผู้เรียนจากการศึกษาในระดับที่ผ่านมาของนักศึกษา จากเดิมที่เคยเรียกว่า “คุณครู” และ “นักเรียน”

เป็น นักศึกษาก็ต้องตั้งใจศึกษาเล่าเรียน การศึกษาจะเป็นสมบัติที่มีค่ายิ่งเงินทองมากมาย

เป็น ตามด้วยเรื่องหลัก - นักศึกษาต้องตั้งใจเรียน

เรื่องขยาย - ความสำคัญและคุณค่าของการศึกษาที่มีค่ามากกว่าทรัพย์สิน

3.4.3 ใช้คำกริยาว่า “ต้อง” ขึ้นต้นประโยค

การใช้คำกริยา “ต้อง” ขึ้นต้นประโยคก่อนตามด้วยกริยา กรรม เพื่อขยายความรายละเอียดของเรื่องหลักต่อไป พบนักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยควิธีการนี้ จำนวน 18 คน (ร้อยละ 6.2) เช่น

ต้อง ปรับตัวเองให้โตขึ้น ปรับตัวทั้งด้านการเรียนและการปรับตัวให้เข้ากับคนอื่นได้

ต้อง ตามด้วยเรื่องหลัก - การปรับตัวเองให้เป็นผู้ใหญ่มากกว่าเดิม

เรื่องขยาย - การปรับตัวด้านการเรียนและการเข้าสังคม

ต้อง ขยันหมั่นเพียรเรียนหนังสือ ได้มีความรู้ไปใช้เลี้ยงชีพและเลี้ยงครอบครัวในภายภาคหน้า

ต้อง ตามด้วยเรื่องหลัก - ความขยันในการศึกษา

เรื่องขยาย - จุดประสงค์ของการศึกษาคือการนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพหารายได้
จุนเจือครอบครัว

ต้อง เรียนเยอะกว่าก่อน เรียนทีก็ต้องเรียน 3 ชั่วโมง

ต้อง ตามด้วยเรื่องหลัก - การศึกษาในระดับอุดมศึกษามีเนื้อหาต้องศึกษามากกว่า

เรื่องขยาย - เวลาที่ใช้ในการศึกษาแต่ละคาบคือ 3 ชั่วโมง

ต้อง มีความอดทน ขยัน นั่นคือไม่ขี้เกียจเรียน

ต้อง ตามด้วยเรื่องหลัก – นักศึกษาต้องอดทน ขยัน
เรื่องขยาย – ความขยันในการศึกษา

ต้อง เคารพคนส่วนมาก มีความเกรงใจคนที่ตั้งใจเรียนและผู้สอน

ต้อง ตามด้วยเรื่องหลัก – การเคารพต่อคนส่วนใหญ่
เรื่องขยาย – การให้ความเคารพต่อเพื่อนร่วมชั้นและอาจารย์สอนในชั้นเรียน

3.4.4 ใช้คำกริยาว่า “อยาก” ขึ้นต้นประโยค

นักศึกษาเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคโดยใช้คำกริยา “อยาก” ขึ้นต้นประโยคก่อนกริยา กรรม ไปตามลำดับ เพื่อขยายความเรื่องหลักให้ชัดเจน มีผู้เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยควิธีการนี้ จำนวน 6 คน (ร้อยละ 2.1) เช่น

อยาก จะบอกว่าวันรับน้องสนุกมาก รุ่นพี่เป็นกันเองแลดูรักน้องปี 1 ทุกคน รุ่นพี่เค้าเทคแคร์ดูแลทั้งร่างกายและจิตใจ

อยาก ตามด้วยเรื่องหลัก – บรรยากาศในการรับน้องที่สนุกและรุ่นพี่มีความเป็นกันเอง
เรื่องขยาย – รุ่นพี่เอาใจใส่ดูแลรุ่นน้องทุกด้านทั้งด้านสุขภาพกายและจิตใจ

อยาก กลับบ้านคิดถึงครอบครัวอยู่คนเดียวมันเหงา

อยาก ตามด้วยเรื่องหลัก – ความคิดถึงบ้าน
เรื่องขยาย – ความคิดถึงบ้านเกิดขึ้นในยามเหงาที่ต้องอยู่ตามลำพัง

อยาก มาเจอเพื่อน มานั่งคุยนั่งเล่น รับน้องด้วยกัน

อยาก ตามด้วยเรื่องหลัก – นักศึกษาอยากมาพบเพื่อนที่มหาวิทยาลัย

เรื่องขยาย – นักศึกษาอยากพบเพื่อนเพื่อนั่งสนทนาและเข้าร่วมกิจกรรมรับน้องด้วยกัน

3.4.5 ใช้คำกริยาว่า “เคย” ขึ้นต้นประโยค

การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคโดยใช้คำกริยา “เคย” ขึ้นต้นประโยคก่อนกริยาและกรรม เพื่อขยายความเรื่องหลักนั้น มีนักศึกษาใช้วิธีการนี้ จำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.3) ดังนี้

เคยคิดว่าการเข้าศึกษาต่อในอุดมศึกษาเป็นเรื่องยากมาก การสอบแข่งขันสูงและมีความเสี่ยงสูง

เคย ตามด้วยเรื่องหลัก – ความคิดในอดีตของนักศึกษาว่า การศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นเรื่องยาก

เรื่องขยาย – ความยากในการสอบแข่งขันเพื่อเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย

3.4.6 ใช้คำซ้ำกริยาในประโยคใกล้เคียงกัน

การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยครูปแบบนี้ จะขึ้นต้นด้วยคำกริยาที่ซ้ำกับประโยคใกล้เคียงเพื่อเน้นการขยายความเกี่ยวกับเรื่องหลัก มีนักศึกษาที่ใช้วิธีการนี้ จำนวน 13 คน (ร้อยละ 4.6) เช่น

ทุกคนต้องเตรียมตัวอย่างมากที่จะสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่ตนเองชอบ ต้องทำเกรดให้ดี ต้องอ่านหนังสือทบทวนบทเรียน ต้องไปเรียนพิเศษ ต้องทำงานหาค่าเทอม เพื่อที่จะได้มาเรียนแบบคนอื่น ๆ

ซ้ำกริยา “ต้อง” เพื่อขยาย สิ่งที่นักศึกษาต้องทำก่อนได้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย

รู้สึกดีใจที่ได้เข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัย ได้เรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ ๆ ได้รู้จักเพื่อนใหม่ ๆ เยอะแยะ ได้รู้จักการเรียนแบบใหม่ ๆ

ซ้ำกริยา “ได้” เพื่อขยาย สิ่งที่ได้รับเมื่อได้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย

มีการเปลี่ยนแปลงการใช้ชีวิตประจำวันไปอย่างมาก **มี**วิชาเรียนที่แตกต่างจากตอนมัธยมมาก **มี**วิชาที่เรียนน้อยลง **มี**การรับน้องใหม่

ซ้ำกริยา “มี” เพื่อขยาย สิ่งที่เปลี่ยนแปลงในการศึกษาและการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย

พี่ ๆ **ให้**อะไรหลายอย่างกับรุ่นน้อง **ให้**ความรู้ อะไรหลายอย่าง **ให้**รู้จักการอยู่ร่วมแบบหมู่คณะ **ให้**ทำกิจกรรมหลายอย่าง ร่วมกันจนทำให้เกิดความรักและสามัคคี

ซ้ำกริยา “ให้” เพื่อขยาย สิ่งที่รุ่นพี่ให้แก่รุ่นน้อง

คณะนี้**สอน**ให้โตขึ้น **สอน**ให้มีเหตุผล **สอน**ให้เป็นคนตรงต่อเวลา **สอน**การเข้าสังคม การเคารพรุ่นพี่ การให้เกียรติรุ่นพี่ มาก่อนเป็นพี่ มาหลังเป็นน้อง มาพร้อมเป็นเพื่อน มาพร้อมกันจบพร้อมกัน

ซ้ำกริยา “สอน” เพื่อขยาย สิ่งที่ทางคณะของนักศึกษาได้สอนนักศึกษา

3.4.7 กริยา-คำเสริมบอกการถาม-คำกริยา

การเรียงลำดับคำในประโยคลักษณะนี้ ขึ้นต้นด้วยคำกริยา ตามด้วยคำเสริมบอกการถาม และตามด้วยคำกริยาเดิมกับกริยาต้นประโยค มีนักศึกษาใช้วิธีการนี้ จำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.3) ดังนี้

กลัวไหม กลัว ท้อไหม ท้อ

กริยา-กลัว

คำเสริมบอกการถาม-ไหม

กริยา-ท้อ

กริยา-ท้อ

คำเสริมบอกการถาม-ไหม

กริยา-ท้อ

รูปแบบที่ 3.5 นามวลีที่เป็นเรื่องหลัก-เรื่องขยาย

ประโยคที่มีการเรียงลำดับในรูปแบบนี้คือ ขึ้นต้นด้วยนามวลีเกี่ยวกับเรื่องหลักที่ต้องการกล่าว แล้วจึงใช้นามวลีขยายความตามหลังให้ชัดเจน พบว่ามีนักศึกษาที่ใช้วิธีการนี้จำนวนสูงถึง 146 คน (ร้อยละ 50.5) เช่น

การก้าวเข้าสู่ชีวิตมหาวิทยาลัยนั้น กระผมได้เข้ามาสู่ที่นี้เป็นปีที่ 2

นามวลี - การก้าวเข้าสู่ชีวิตมหาวิทยาลัยนั้น

เรื่องขยาย - นักศึกษาเข้ามาศึกษาเป็นปีที่ 2

การปรับตัวจากชีวิตม.ปลาย มาเป็นชีวิตมหาลัย ผมค่อนข้างสับสน

นามวลี - การปรับตัวจากชีวิตม.ปลาย มาเป็นชีวิตมหาลัย

เรื่องขยาย - ความรู้สึกสับสนในการปรับตัว

การใช้ชีวิตนิสิตในมหาวิทยาลัยวันแรก รู้สึกภาคภูมิใจตั้งแต่ก้าวแรกที่ได้เดินเข้าร่วมมหาวิทยาลัย

นามวลี - การใช้ชีวิตนิสิตในมหาวิทยาลัยวันแรก

เรื่องขยาย - ความรู้สึกภูมิใจที่ได้เข้ามาศึกษาในสถาบันแห่งนี้

หลังจากที่ฉันเรียนได้อาติศย์นี้ฉันยิ่งรักสถาบันนี้มาก

นามวลี - หลังจากที่ฉันเรียนได้อาทิตย์นึง

เรื่องขยาย - ความรักที่มีต่อสถาบันหลังจากที่ได้เข้ามาศึกษาแล้ว

ตั้งแต่ก้าวแรกที่ได้มาใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย รู้สึกว่าตัวเองดูโตขึ้นมาอีกก้าวหนึ่ง

นามวลี - ตั้งแต่ก้าวแรกที่ได้มาใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย

เรื่องขยาย - ความรู้สึกหลังจากได้เข้ามาศึกษา

แบบว่าถ้ารุ่นน้องกลับบ้านไม่หมดทุกคนหรือว่ายังไม่กลับ รุ่นพี่ก็จะรอจนกว่ารุ่นน้องจะกลับบ้านหมดทุกคน

มีข้อสังเกตว่า นักศึกษาใช้คำขึ้นต้น “แบบว่า” ซึ่งไม่ได้มีความหมายและเป็นภาษาพูดขึ้นต้นประโยค

เรื่องขยาย - รุ่นพี่จะรอส่งรุ่นน้องทุกคนให้กลับบ้านหมดก่อน

ชีวิตมหาวิทยาลัยกว้างมากจนเราต้องเปลี่ยนบุคลิกและอีกมากมายเช่นการเรียน

นามวลี - ชีวิตมหาวิทยาลัยกว้างมาก มีข้อสังเกตว่า ใช้คำวิเศษณ์ขยายนามคือคำว่า “กว้างมาก” ไม่สอดคล้องกับบริบทในประโยคคือ “ชีวิตมหาวิทยาลัย”

เรื่องขยาย - นักศึกษาต้องเปลี่ยนบุคลิกภาพและพฤติกรรมในการเรียน

รูปแบบที่ 3.6 กริยาวลี-เรื่องขยาย

ผลการวิเคราะห์พบว่า มีนักศึกษาคำขึ้นต้นประโยคด้วยกริยาวลี แล้วขยายความเรื่องที่เขียนไว้ก่อนหน้า จำนวน 2 คน (ร้อยละ 0.7) ดังนี้

เข้ามาในรั้วมหาวิทยาลัยแล้ว รู้สึกว่ามันเป็นอะไรที่แปลกใหม่มากมาย

กริยาวลี - เข้ามาในรั้วมหาวิทยาลัยแล้ว

เรื่องขยาย - ความรู้สึกที่สิ่งที่พบเห็นเป็นสิ่งแปลกใหม่ โดยใช้คำเชื่อมสัมพันธ์ “มัน” และตามด้วยกริยา “เป็น” และนามวลีที่เป็นกรรมว่า “อะไรที่แปลกใหม่” ซึ่งใช้คำขยาย “มากมาย” ขยายคำว่า “แปลกใหม่”

ได้แชร์ความรู้กัน การปรับตัวให้เข้ากับสังคมเราก็ต้องเปิดใจรับฟังความคิดของตนเองและผู้อื่น

กริยาวลี - ได้แชร์ความรู้กัน

เรื่องขยาย - การแลกเปลี่ยนความรู้และการยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นในการปรับตัวเข้าสู่สังคม

รูปแบบที่ 3.7 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องขึ้นต้นประโยค

ปัจจัยที่เกี่ยวข้อง คือ บุคคล สิ่งต่าง ๆ หรือเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องกับกริยารองจากกรรม ช่วยให้ประโยคชัดเจนขึ้น แต่ไม่จำเป็นต้องมีในประโยค ปัจจัยที่เกี่ยวข้องได้แก่ หน่วยงานบอกสถานที่ เวลา เครื่องมือ ลักษณะ จุดหมาย แหล่งเดิม เหตุ ผู้มีส่วนร่วม ผู้เสริม และผู้เปรียบ พบว่านักศึกษามีวิธีการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยค โดยใช้ปัจจัยที่เกี่ยวข้องขึ้นประโยคที่สามารถจำแนกได้ดังนี้

3.7.1 ปัจจัยที่เกี่ยวข้อง-กริยา-กรรม

วิธีการนี้ขึ้นต้นด้วยปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมักเป็นหน่วยบอกเวลา ตามด้วยคำกริยา และกรรม ก่อนที่จะขยายความรายละเอียดของเรื่องหลักต่อ นักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามลักษณะนี้ มีจำนวน 51 คน (ร้อยละ 17.6) เช่น

วันนั้นเป็นวันที่เหนื่อยมาก การรับน้องใหม่เหนื่อยแต่สนุกดี

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องที่เป็นหน่วยบอกเวลา - วันนั้น

กริยา - เป็น

นามวลีที่เป็นส่วนเติมเต็ม -วันที่เหนื่อยมาก

เรื่องขยาย ความรู้สึกเหนื่อยและสนุกในการรับน้อง

ก่อนจะเข้ามามหาวิทยาลัย หนูก็มีความกังวลว่า จะเจอเพื่อนดีไหม

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องที่เป็นหน่วยบอกเวลา – ก่อน

กริยา – จะเข้ามา

กรรม – มหาวิทยาลัย

เรื่องขยาย ความรู้สึกกังวลเกี่ยวกับเพื่อนในมหาวิทยาลัย

ในบางประโยคอาจมีคำขยายก่อนคำกริยา ก่อนกล่าวถึงเรื่องขยายต่อไป

ในอนาคตไม่ว่าจะฝนไกลแค่ไหน เราก็จะประสบความสำเร็จในชีวิตอย่างแน่นอน...ฟันธง

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องที่เป็นหน่วยบอกเวลา – ในอนาคต

คำที่ขยายนามที่เป็นคำปฏิเสธ-ไม่ว่า

กริยา – จะฝน

คำขยาย- ไกลแค่ไหน

เรื่องขยาย ความสำเร็จที่จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน โดยนักศึกษามีการใช้คำกริยา “ฟันธง” ซึ่งเป็นภาษาพูด และใช้จุดละข้อความประกอบดังตัวอย่าง

3.7.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้อง-กริยา-เรื่องขยาย

วิธีการนี้ขึ้นต้นด้วยปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมักเป็นหน่วยบอกเวลา ตามด้วยคำกริยา ก่อนที่จะขยายความรายละเอียดของเรื่องหลักต่อ นักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามลักษณะนี้ มีจำนวน 4 คน (ร้อยละ 1.4) เช่น

ช่วงแรก ๆ รู้สึกเบื่อ แต่พอมีเพื่อนก็เปลี่ยนไป เริ่มสนุกกับการเรียนบ้าง

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องที่เป็นหน่วยบอกเวลา - ช่วงแรก ๆ

กริยา – รู้สึกเบื่อ

เรื่องขยาย ความรู้สึกของนักศึกษาเปลี่ยนไปเมื่อได้มาพบเพื่อน

ตอนแรกรู้สึกตื่นเต้นมาก ๆ ที่จะได้เป็นนักศึกษา

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องที่เป็นหน่วยบอกเวลา - ตอนแรก

กริยา - รู้สึกตื่นเต้น

เรื่องขยาย ความรู้สึกตื่นเต้นที่เป็นนักศึกษา

วันแรกเริ่มสมัครเรียน รู้สึกว่าทำอะไรไม่เป็น

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องที่เป็นหน่วยบอกเวลา - วันแรก

กริยา - เริ่มสมัครเรียน

เรื่องขยาย ความรู้สึกกังวลว่าตนเองทำอะไรไม่ค่อยเป็น

วันแรกเข้ามาศึกษา ดิฉันก็ได้เจอเพื่อนมากมาย

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องที่เป็นหน่วยบอกเวลา - วันแรก

กริยา - เข้ามาศึกษา

เรื่องขยาย วันแรกที่นักศึกษามามหาวิทยาลัยได้พบเพื่อนจำนวนมาก

ทั้งนี้ก็มีข้อสังเกตว่า นักศึกษามักใช้คำขยายบอกจำนวนคือ “มากมาย”

3.7.3 ปัจจัยที่เกี่ยวข้อง-ประธาน-กริยา-ส่วนเติมเต็ม

วิธีการนี้ต่างจากประเด็นที่ 3.7.1 คือ ขึ้นต้นด้วยปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นหน่วยบอกเวลาเช่นกัน แต่ตามด้วยประธาน กริยา และส่วนเติมเต็ม ก่อนที่จะขยายความรายละเอียดของเรื่องหลัก ต่อ นักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามลักษณะนี้ มีจำนวน 1 คน (ร้อยละ 1.0) เช่น

นักศึกษามีการเรียงลำดับจากนามวลีที่เป็นประธาน-คำเชื่อม-กริยา-นามวลีที่เป็นกรรม จำนวน 3 คน (ร้อยละ 1.0) ดังนี้

การประหยัดจึงเป็นสิ่งที่รู้สึกว่าสมควรปฏิบัติ

นามวลีที่เป็นประธาน - การประหยัด

คำเชื่อม - จึง

กริยา - เป็น

นามวลีที่เป็นกรรม- สิ่งที่รู้สึกว่าสมควรปฏิบัติ

การใช้ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยเมื่อเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัยแล้วเป็นสิ่งสำคัญ

นามวลีที่เป็นประธาน - การใช้ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัย

คำเชื่อม - เมื่อ

กริยา - เข้าสู่

นามวลีที่เป็นกรรม- รั้วมหาวิทยาลัยแล้วเป็นสิ่งสำคัญ

การก้าวเข้าสู่ชีวิตนักศึกษาของผมนั้นซึ่งพบเจอความยากลำบากมากมาก่อน

นามวลีที่เป็นประธาน - การก้าวเข้าสู่ชีวิตนักศึกษาของผมนั้น

คำเชื่อม - ซึ่ง

กริยา - พบเจอ

นามวลีที่เป็นกรรม-ความยากลำบากมากมาก่อน

รูปแบบที่ 4.4 นามวลี-กริยา-กริยา-คำแสดงความสัมพันธ์-กริยา-นามวลี

วิธีการนี้จะเรียงลำดับจากนามวลี มีคำกริยาซ้อนกัน ตามด้วยคำแสดงความสัมพันธ์ กริยานามวลีที่เป็นส่วนเติมเต็ม พบจำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.3) ดังนี้

ครั้งแรกที่ผมได้เปลี่ยนจากกางเกงขาสั้นมาใส่ขายาว เสื้อแขนสั้น ก็มาใส่เสื้อแขนยาว คือ ต้องบอกก่อน มันเป็นความรู้สึกที่ตื่นเต้นมากมาย

นามวลี - ครั้งแรกที่ผมได้เปลี่ยนจากกางเกงขาสั้นมาใส่ขายาว เสื้อแขนสั้น ก็มาใส่เสื้อแขนยาว

กริยา - คือ

กริยา - ต้องบอกก่อน

คำแสดงความสัมพันธ์-มัน

กริยา- เป็น

นามวลีที่เป็นส่วนเติมเต็ม- ความรู้สึกที่ตื่นเต้นมากมาย

รูปแบบที่ 4.5 นามวลี-หน่วยเสริมบอกเวลา

การเรียงลำดับคำรูปแบบนี้ จะยังมีใจความไม่สมบูรณ์ เนื่องจากมีเพียงวลีที่เป็นคำนามกับคำวิเศษณ์เรียงต่อกันเท่านั้น พบจำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.3) ดังนี้

การก้าวเข้ามาสู่ชีวิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย วันแรก ก่อนอื่นผมซื้ออนุวัฒน์ ซื้อเล่นเต้ย

ข้อความที่เป็นตัวเอน ขึ้นต้นด้วยนามวลี - การก้าวเข้ามาสู่ชีวิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย

หน่วยเสริมบอกเวลา - วันแรก

จากนั้นจึงเป็นใจความเกี่ยวกับ การบอกชื่อตนเอง ซึ่งเป็นเรื่องอื่นที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องที่กำลังมา

รูปแบบที่ 4.6 นามวลี-กริยา-กรรม-กริยา-กรรม-หน่วยขยาย

ประโยครูปแบบนี้จะขึ้นต้นด้วยนามวลี มีคำกริยา กรรม ตามด้วยคำกริยาและกรรม โดยไม่มีประธาน แต่มีหน่วยขยายนามที่เป็นกรรมประกอบ วิธีการนี้พบจำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.3) ดังนี้

หอพักของเราใกล้มหาลัย ได้ใช้ชีวิตแบบรูมเมทกับเพื่อนสนิท

นามวลี – หอพักของเรา กริยา 1 – ใกล้เคียง กรรม 1-มหาลัย
 กริยา 2 – ได้ใช้ กรรม 2 -ชีวิต
 หน่วยขยาย -แบบรวมเมทกับเพื่อนสนิท

รูปแบบที่ 4.7 กริยาวลี-กรรม-กริยา-กรรม-กรรม

ประโยคที่เรียงตามวิธีการนี้ จะขึ้นต้นด้วยกริยา กรรม แล้วเรียงกริยา กรรม สลับกันไปตอนท้าย ประโยคมีกรรมติดกัน พบจำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.3) ดังนี้

จะกลับไปทำงานช่วยครอบครัวหาเงินพ่อแม่

กริยา 1 –จะกลับไปทำงานช่วย กรรม 1 - ครอบครัว
 กริยา 2 –หา กรรม 2 –เงิน
 กรรม 3 – พ่อแม่

ทั้งนี้มีข้อสังเกตว่า ขาดคำเชื่อมโยงใจความว่า “ให้” คือใช้คำว่า “หาเงินพ่อแม่” แทน “หาเงินให้พ่อแม่”

รูปแบบที่ 4.8 กริยา-นามวลีที่เป็นกรรม-กริยา-คำเชื่อม-กริยา ส่วนเติมเต็ม

ประโยคที่เรียงตามวิธีการนี้ จะขึ้นต้นด้วยกริยา กรรมที่เป็นนามวลี แล้วเรียงกริยา มีคำเชื่อมก่อนมีกริยาและนามที่เป็นส่วนเติมเต็ม พบจำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.3) ดังนี้

เริ่มต้นขึ้นการแนะนำตัวระหว่างบุคคลและหลาย ๆ คน เพิ่มขึ้นจนกลายเป็นการพูดคุย

กริยา – เริ่มต้นขึ้น
 นามวลีที่เป็นกรรม -การแนะนำตัวระหว่างบุคคลและหลาย ๆ คน
 กริยา – เพิ่มขึ้น คำเชื่อม -จน
 กริยา – กลายเป็น นามที่เป็นส่วนเติมเต็ม -การพูดคุย

รูปแบบที่ 4.9 หน่วยเสริมบอกเวลา หน่วยเสริมบอกสถานที่ กริยา กรรม หน่วยขยาย

รูปแบบนี้ขึ้นต้นโดยการบอกเวลา สถานที่ แล้วไม่มีประธาน แต่เรียงกริยา กรรม และหน่วยขยายไปตามลำดับ พบจำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.3) ดังนี้

จากการวิเคราะห์ข้อมูลดังที่กล่าวมาในบทนี้ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาเรียงลำดับส่วนประกอบ 4 ลักษณะ โดยเรียงลำดับตามหลักเรื่องหลัก-เรื่องขยายมากที่สุด รองลงมาคือ การเรียงลำดับตามหลัก ประธาน-กริยา-กรรม หลักเรื่องเก่า-เรื่องใหม่ และยังพบการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยครูปแบบอื่น ๆ ซึ่งรูปแบบอื่น ๆ ที่พบมากที่สุดคือ นามวลีที่เป็นประธาน-คำเชื่อม-กริยา-นามวลีที่เป็นกรรม

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์การเขียนเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในจังหวัดนนทบุรี ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล จากการวิเคราะห์ประโยคที่ปรากฏในผลงานเขียนความเรียงเรื่อง “การก้าวเข้าสู่ชีวิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย” ของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 289 คน วัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ วิเคราะห์การเขียนเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทยของนักศึกษา โดยอาศัยแนวคิดในการวิเคราะห์ประโยคภาษาไทยของนวรรธมน พันธ์เมธา (2551) จากการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยสรุปผล พร้อมทั้งอภิปรายผลและมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ลักษณะการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทยของนักศึกษา สามารถสรุปผลการศึกษาดังกล่าวได้ว่า นักศึกษามีการเรียงส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องหลัก-เรื่องขยายมากที่สุดถึงร้อยละ 100.0 ในขณะที่เรียงลำดับตามหลักประธาน-กริยา-กรรมเป็นอันดับรองลงมาคือ ร้อยละ 91.6 โดยสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละลักษณะดังนี้

1. การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักประธาน-กริยา-กรรม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากงานเขียนของนักศึกษาพบว่า มีนักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักประธาน-กริยา-กรรม จำนวน 265 คน ร้อยละ 91.6 แบ่งเป็น 12 ลักษณะ ได้แก่

1.1. ประธาน-กริยา-กรรม ในแต่ละส่วนประกอบจะเป็นคำเพียง 1 คำเท่านั้น มีนักศึกษาที่เรียงลำดับตามลักษณะเช่นนี้ จำนวน 42 คน (ร้อยละ 14.0)

1.2 ประธาน-กริยา-กรรม-หน่วยขยาย ซึ่งเป็นการขยายกริยา ขยายนามที่เป็นกรรม หรือการบอกเวลา พบจำนวน 71 คน (ร้อยละ 24.6)

1.3 ประธาน-กริยา-นามวลีที่เป็นกรรม พบจำนวน 9 คน (ร้อยละ 3.1) บางประโยคอาจมีส่วนเติมเต็มที่เป็นนามวลีตามหลังกริยา บางประโยคอาจมีนามวลีที่เป็นส่วนเติมเต็มหลังกริยา “เป็น” “มี” “คือ”

1.4 ประธาน-กริยา-หน่วยขยาย ขึ้นต้นด้วยคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธาน-กริยา-หน่วยขยายกริยา พบจำนวน 3 คน (ร้อยละ 1.0)

1.5 ประธาน-กริยา-กรรม-คำเชื่อม-กรรม ซึ่งอาจมีหน่วยขยายนามที่เป็นกรรมประกอบ พบจำนวน 2 คน (ร้อยละ 0.7)

1.6 ประธาน-กริยา-กริยา-คำเชื่อม-กรรม-หน่วย ประโยคลักษณะนี้ คือ ขึ้นต้นด้วยคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธาน มีคำกริยามากกว่า 1 คำ ตามด้วยคำเชื่อม กรรม และหน่วยขยายตามลำดับ พบจำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.3)

1.7 ประธาน-หน่วยเสริม-คำเชื่อม-กริยา-กรรม ขึ้นต้นด้วยคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธาน หน่วยเสริมซึ่งนักศึกษาใช้คำว่า “ก็” ตามด้วยกริยา มีคำเชื่อมก่อนคำกริยา คำที่ 2 ในประโยค จากนั้นมีกรรม และคำเชื่อม พบจำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.3)

1.8 ประธาน-คำเชื่อม-กริยา เรียงลำดับจากคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธาน คำเชื่อม “ก็” ตามด้วยกริยา นักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบตามลักษณะนี้ มีจำนวน 3 คน (ร้อยละ 1.0)

1.9 นามวลีที่เป็นประธาน-กริยา-กรรม ขึ้นต้นด้วยนามวลีกลุ่มคำที่เป็นคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค-กริยา-คำนามที่เป็นกรรม พบจำนวน 8 คน (ร้อยละ 2.8)

1.10 นามวลีที่เป็นประธาน-กริยา-นามวลีที่เป็นกรรม ขึ้นต้นด้วยนามวลีกลุ่มคำที่เป็นคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค-กริยา-นามวลีที่เป็นกรรมหรือส่วนเติมเต็ม พบนักศึกษาคที่เรียงลำดับส่วนประกอบตามลักษณะนี้ มีจำนวนมากถึง 188 คน (ร้อยละ 65.0)

1.11 นามวลีที่เป็นประธาน-กริยา-หน่วยขยาย ขึ้นต้นด้วยนามวลีกลุ่มคำที่เป็นคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค-กริยา-หน่วยขยายกริยา ตามลำดับ พบจำนวน 2 คน (ร้อยละ 0.7)

1.12 คำแสดงความสัมพันธ์-กริยา-กรรม ขึ้นต้นด้วยคำแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำนามกับคำกริยา โดยนิยมใช้คำว่า “มัน” “มันเป็นอะไรที่” ตามด้วยคำกริยา และอาจตามด้วยส่วนขยายหรือคำนามที่เป็นกรรม พบจำนวน 11 คน (ร้อยละ 3.8) บางประโยคอาจมีคำขยายกริยาและคำเชื่อม

2. การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องเก่า-เรื่องใหม่

นักศึกษาคที่เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องเก่า-เรื่องใหม่ มีจำนวน 80 คน ร้อยละ 27.7 แบ่งเป็น 4 ลักษณะ ได้แก่

2.1 ขึ้นต้นด้วยการซ้ำคำในประโยคก่อน ขึ้นต้นด้วยการซ้ำคำในประโยคก่อนหน้า แล้วค่อยกล่าวถึงเรื่องใหม่ที่ต้องการพูดถึงต่อไป พบจำนวน 23 คน (ร้อยละ 21.4)

2.2 ใช้คำเชื่อมโยงใจความกับประโยคก่อน ขึ้นต้นด้วยคำที่เชื่อมโยงใจความกับประโยคก่อนหน้า แล้วค่อยกล่าวถึงเรื่องใหม่ มีจำนวน 70 คน (ร้อยละ 24.2) คำเชื่อมโยงใจความที่ใช้ ได้แก่ คำว่า “พอ นี้ มัน ส่วน ตามที่กล่าวมาแล้วนั้น อย่างไรก็ตาม นอกจาก”

2.3 ใช้คำบอกบุรุษเมื่อขึ้นต้นประโยค ใช้คำบอกบุรุษที่ 1 ขึ้นต้นประโยคเพื่อแทนคำนามที่เป็นประธานของประโยคที่จะกล่าวถึงเรื่องใหม่ต่อไป พบจำนวน 62 คน (ร้อยละ 21.4)

2.4 ใช้คำว่า “ที่” ก่อนกล่าวถึงเรื่องใหม่ เพื่อแทนคำนามที่เป็นกรรมของประโยคก่อนกล่าวถึงเรื่องที่ต้องการ มีจำนวน 2 คน (ร้อยละ 0.7)

3. การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องหลัก-เรื่องขยาย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาทั้ง 289 คน (ร้อยละ 100.0) เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามหลักเรื่องหลัก-เรื่องขยาย แบ่งเป็น 7 ลักษณะ ได้แก่

3.1 ใช้คำว่า “การที่” ขึ้นต้นประโยค ก่อนกล่าวขยายความเกี่ยวกับเรื่องหลักที่เขียนไว้ตอนต้นประโยค พบจำนวน 29 คน (ร้อยละ 10.0)

3.2 ใช้คำเชื่อมขึ้นต้นประโยค ก่อนกล่าวขยายความต่อไป สามารถจำแนกได้เป็น ใช้คำว่า “สำหรับ” ขึ้นต้นประโยค มีจำนวน 13 คน (ร้อยละ 45.0) ใช้คำว่า “เพราะ” จำนวน 88 คน (ร้อยละ 30.4) ใช้คำว่า “ซึ่ง” มีจำนวน 33 คน (ร้อยละ 11.4) ใช้คำว่า “แต่” จำนวน 93 คน (ร้อยละ 32.1) ใช้คำว่า “และ” จำนวน 102 คน (ร้อยละ 35.3) ใช้คำว่า “ถ้า” จำนวน 13 คน (ร้อยละ 4.5) และเรียงตามคำเชื่อม-กริยา-กรรม-กริยา-กรรม-หน่วยขยาย จำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.3)

3.3 ใช้กรรมขึ้นต้นประโยค ก่อนกล่าวขยายความเกี่ยวกับเรื่องหลักที่ต้องการอธิบาย พบจำนวน 2 คน (ร้อยละ 0.7)

3.4 ใช้คำกริยาขึ้นต้นประโยค เพื่อขยายความรายละเอียดของเรื่องหลักต่อไป คำกริยาที่ใช้ขึ้นต้นประโยค ได้แก่ คำว่า “มี” จำนวน 27 คน (ร้อยละ 9.3) คำว่า “เป็น” จำนวน 15 คน (ร้อยละ 5.2) คำว่า “ต้อง” จำนวน 18 คน (ร้อยละ 6.2) คำว่า “อยาก” จำนวน 6 คน (ร้อยละ 2.1) คำว่า “เคย” จำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.3) ใช้คำซ้ำกริยาในประโยคใกล้เคียงกัน จำนวน 13 คน (ร้อยละ 4.6) และเรียงตามกริยา-คำเสริม-คำกริยา จำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.3)

3.5 นามวลีที่เป็นเรื่องหลัก-เรื่องขยาย ขึ้นต้นด้วยนามวลีเกี่ยวกับเรื่องหลักที่ต้องการกล่าวแล้วจึงใช้นามวลีขยายความตามหลังให้ชัดเจน พบจำนวน 146 คน (ร้อยละ 50.5)

3.6 กริยาวลี-เรื่องขยาย ขึ้นต้นประโยคด้วยกริยาวลี แล้วขยายความเรื่องที่เขียนไว้ก่อนหน้า พบจำนวน 2 คน (ร้อยละ 0.7)

3.7 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องขึ้นต้นประโยค ก่อนที่จะขยายความรายละเอียดของเรื่องหลักต่อโดยเรียงตามปัจจัยที่เกี่ยวข้อง-กริยา-กรรม จำนวน 51 คน (ร้อยละ 17.6) เรียงตามปัจจัยที่เกี่ยวข้อง-กริยา-

เรื่องขยาย จำนวน 4 คน (ร้อยละ 1.4) และเรียงตามปัจจัยที่เกี่ยวข้อง-ประธาน-กรรมา-กรรม จำนวน 1 คน (ร้อยละ 1.0)

4. การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยครูปแบบอื่น ๆ

นักศึกษาที่เรียงลำดับส่วนประกอบในประโยครูปแบบอื่น ๆ จำนวน 13 คน ร้อยละ 4.5 แบ่งเป็น 10 ลักษณะ ได้แก่

4.1 ประธาน-หน่วยขยาย-กรรมา-นามวลีที่เป็นกรรมา ขึ้นต้นประโยคด้วยประธาน-หน่วยขยายกรรมา-กรรมา-นามวลีที่เป็นกรรมา พบจำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.3)

4.2 ประธาน-หน่วยขยาย-กรรมา-ประธาน-กรรมา-คำปฏิเสธ-หน่วยขยาย ขึ้นต้นประโยคด้วยประธาน-หน่วยขยาย-กรรมา-ประธาน-กรรมา-คำปฏิเสธ (ไม่) -หน่วยขยายกรรมา พบจำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.3)

4.3 นามวลีที่เป็นประธาน-คำเชื่อม-กรรมา-นามวลีที่เป็นกรรมา เรียงลำดับจากนามวลีที่เป็นประธาน-คำเชื่อม (จึง) -กรรมา-นามวลีที่เป็นกรรมา จำนวน 3 คน (ร้อยละ 1.0)

4.4 นามวลีที่เป็นประธาน-กรรมา-กรรมา-คำแสดงความสัมพันธ์-กรรมา-นามวลี เรียงลำดับจากนามวลี มีคำกรรมาซ้อนกัน ตามด้วยคำแสดงความสัมพันธ์ กรรมา นามวลีที่เป็นส่วนเติมเต็ม พบจำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.3)

4.5 นามวลี-หน่วยเสริมบอกเวลา การเรียงลำดับคำรูปแบบนี้ จะยังมีใจความไม่สมบูรณ์ เนื่องจากมีเพียงวลีที่เป็นคำนามกับคำวิเศษณ์เรียงต่อกันเท่านั้น จากนั้นจึงเป็นใจความเกี่ยวกับเรื่องอื่นที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องที่กล่าวมา พบจำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.3)

4.6 นามวลี-กรรมา-กรรมา-กรรมา-หน่วยขยาย ขึ้นต้นด้วยนามวลี มีคำกรรมา กรรมา ตามด้วยคำกรรมาและกรรมา โดยไม่มีประธาน แต่มีหน่วยขยายนามที่เป็นกรรมาประกอบ วิธีการนี้พบจำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.3)

4.7 กรรมาวลี-กรรมา-กรรมา-กรรมา-กรรมา ขึ้นต้นด้วยกรรมาวลี กรรมา แล้วเรียงกรรมา กรรมา สลับกันไปตอนท้ายประโยคมีกรรมาติดกัน โดยขาดคำเชื่อมให้ใจความสมบูรณ์ พบจำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.3)

4.8 กรรมา-นามวลีที่เป็นกรรมา-กรรมา-คำเชื่อม-กรรมา ส่วนเติมเต็ม ขึ้นต้นด้วยกรรมา กรรมาที่เป็นนามวลี แล้วเรียงกรรมา มีคำเชื่อมก่อนมีกรรมาและนามที่เป็นส่วนเติมเต็ม พบจำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.3)

4.9 หน่วยเสริมบอกเวลา หน่วยเสริมบอกสถานที่ กริยา กรรม หน่วยขยาย ขึ้นต้นโดยการบอกเวลา สถานที่ แล้วไม่มีประธาน แต่เรียงกริยา กรรม และหน่วยขยายว่า “มากมาย” ไปตามลำดับ พบจำนวน 1 คน (ร้อยละ 0.3)

4.10 คำขยายชี้เฉพาะ คำบอกมาลา กริยา กรรม คำเชื่อม กริยา นามวลี ลักษณะการเรียงส่วนประกอบในประโยคเริ่มจากคำขยายชี้เฉพาะ คำบอกมาลาซึ่งเป็นคำที่ใช้ในการพูดไม่ให้อ้วนเกินไป ไม่มีประธานแต่ตามด้วยกริยา กรรม คำเชื่อม กริยา นามวลีที่เป็นกรรมหรือส่วนเติมเต็ม ไปตามลำดับ พบจำนวน 2 คน (ร้อยละ 0.7)

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาคือ วิเคราะห์การเขียนเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคภาษาไทยของนักศึกษา มีข้อมูลที่สมควรนำมาพิจารณาอภิปรายผลดังนี้

1. การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคตามเรื่องหลัก-เรื่องขยายคือวิธีการที่นักศึกษา ใช้มากที่สุด แสดงถึงการที่นักศึกษานิยมเขียนขยายความเรื่องที่ต้องการกล่าวถึง ดังที่นวรรณ พันธุมธา (2546: 257) กล่าวว่า “โดยทั่วไป ผู้พูดจะเริ่มต้นประโยคด้วยเรื่องที่ต้องการพูด ถือได้ว่าเป็นเรื่องหลัก แล้วขยายความต่อไปเกี่ยวกับเรื่องที่ต้องการพูดซึ่งถือว่าเป็นเรื่องขยาย” ผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษาเรียงลำดับโดยการขึ้นต้นด้วยนามวลีที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับเรื่องหลักที่ต้องการกล่าว แล้วจึงใช้นามวลีขยายความตามหลังให้ชัดเจน จำนวน 146 คน (ร้อยละ 50.5) และสอดคล้องกับลักษณะประโยคที่เรียกว่า ประโยคความซ้อนหรือสังกรประโยค ตามที่ พระยาอุปกิต-ศิลปสาร (2538: 262) กล่าวไว้ว่า สังกรประโยค หรือประโยคความซ้อน หมายถึง เอกรรณประโยคที่ใช้เอกรรณประโยคด้วยกัน ทำหน้าที่เป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของเอกรรณประโยคหน้า ซ้อนขึ้นอีกชั้นหนึ่ง ส่วนของสังกรประโยคนี้มีลักษณะอยู่อย่างเดียวกับเอกรรณประโยคทุกประการ ต่างกันแต่มีประโยคเล็กแทรกเข้ามาอย่างน้อยอีกประโยคหนึ่ง ส่วนของประโยคประกอบด้วย ประโยคใหญ่อยู่ประโยคหนึ่งเรียกว่า มุขยประโยค มีประโยคน้อยแทรกเข้ามาเป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยคใหญ่ เรียกว่า อนุประโยค

2. การเรียงลำดับส่วนประกอบของประโยคตามหลักประธาน-กริยา-กรรม เป็นวิธีการที่พบมากเป็นลำดับที่ 2 เมื่อพิจารณารายประเด็นพบว่านักศึกษาส่วนมากเขียนส่วนประกอบในประโยคโดยใช้กลุ่มคำ ประเด็นลักษณะที่พบมากที่สุดคือ การเรียงลำดับส่วนประกอบของประโยคโดยขึ้นต้นด้วยนามวลีกลุ่มคำที่เป็นคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค-กริยา-นามวลีที่เป็นกรรมหรือส่วนเติมเต็ม ซึ่งมีนักศึกษาที่เรียงลำดับลักษณะนี้ จำนวนมากถึง 188 คน (ร้อยละ 65.0) ประเด็นการเรียงลำดับ

ส่วนประกอบของประโยคตามหลักประธาน-กริยา-กรรม สอดคล้องกับที่นววรรณ พันธุมธธา (2551: 252) และบุปผา บุญทิพย์ (2548: 176) ที่ว่าประโยคส่วนมากในภาษาไทยเรียงแบบประธาน-กริยา-กรรม และไม่นิยมกรรมขึ้นต้นประโยค และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เบญจมาศ เลื่องเลิศ (2537) ที่พบว่าประโยคที่พบมากที่สุดคือ ประโยคสามัญ โครงสร้างประโยคสามัญ มี 14 แบบ แบบที่ใช้มากที่สุดคือ แบบประธาน-กริยากรรม-กรรมตรง โครงสร้างประโยคซับซ้อน มี 15 แบบ แบบที่ใช้มากที่สุดคือ แบบประธาน-กริยาทวิกรรม-กรรมตรง

3. การเรียงลำดับส่วนประกอบของประโยคตามหลักเรื่องเก่า-เรื่องใหม่ เป็นวิธีการที่พบมากเป็นลำดับที่ 3 และมักเขียนส่วนประกอบในประโยคโดยใช้คำเชื่อมโยงใจความกับประโยคก่อน ดังที่ปรากฏในผลการศึกษาว่า นักศึกษาใช้วิธีการนี้จำนวน 70 คน (ร้อยละ 24.2) แสดงว่านักศึกษามักเขียนเล่าเรื่องที่กล่าวแล้ว ก่อนเล่าถึงเรื่องใหม่ที่ต้องการสื่อสารให้ทราบ ดังที่นววรรณ พันธุมธธา (2551: 255) กล่าวว่า “โดยปรกติผู้พูดจะกล่าวถึงเรื่องที่ผู้ฟังรู้แล้วเสียก่อน เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นให้ผู้ฟังติดตามเรื่องราวต่อไป เรื่องที่ผู้พูดคิดว่าเป็นเรื่องใหม่สำหรับผู้ฟัง ผู้ฟังยังไม่รู้ ผู้พูดจะเรียงไว้ท้ายสุด” และการใช้คำเชื่อมโยงใจความสอดคล้องกับลักษณะของประโยคเชื่อมตามแนวคิดของ วิจิณต์น์ ภาณุพงษ์ (2538: 15-16) ที่ว่า ประโยคเชื่อม ได้แก่ ประโยคสามัญชนิดประโยคไม่เริ่ม ซึ่งขึ้นต้นด้วยคำเชื่อม

4. นักศึกษามีวิธีการเรียงลำดับส่วนประกอบของประโยคตามรูปแบบอื่น ในบางครั้งนักศึกษามีลักษณะการเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคเพิ่มเติมจากหลักที่กล่าวมา 3 ลักษณะข้างต้น แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงทางภาษาอย่างหนึ่ง ดังนั้น การศึกษาวิเคราะห์เรื่องส่วนประกอบของประโยคและโครงสร้างของประโยคควรเป็นเรื่องที่ศึกษาวิเคราะห์กันต่อไป ด้วยเหตุที่ภาษาย่อมมีการเปลี่ยนแปลงไปตามเวลาปัจจัยแวดล้อมตามสภาพสังคม สอดคล้องตามทัศนะของ

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (2516: 126) และนิตยา กาญจนวรรณ (2548: 263-264) ที่ว่า ไม่มีทฤษฎีการวิเคราะห์ประโยคทฤษฎีใดที่จะวิเคราะห์ประโยคในภาษาได้อย่างสมบูรณ์ โครงสร้างประโยคภาษาไทยเท่าที่มีผู้วิเคราะห์ และศึกษามาแล้วตั้งแต่อดีตจนกระทั่งปัจจุบัน เป็นเพียงแต่วิวัฒนาการของการศึกษาเรื่องประโยคเท่านั้น จะถือว่าการวิเคราะห์ประโยคในภาษาไทยเท่าที่เป็นมาแล้วเป็นงานที่ยุติแล้วยังไม่ได้ การวิเคราะห์โครงสร้างภาษาไทยอาจจะแตกต่างกันไปได้ แล้วแต่ทฤษฎีที่ผู้วิเคราะห์ยึดไว้เป็นหลัก ผู้ศึกษาจึงควรเปิดใจให้กว้าง ไม่ด่วนตัดสินใจว่า แนวคิดใดถูกหรือผิด หรือดีกว่ากัน ทฤษฎีบางทฤษฎีอาจจะช่วยอธิบายปรากฏการณ์บางเรื่องได้ดีกว่าอีกทฤษฎีหนึ่ง แต่ไม่มีทฤษฎีใดที่จะสามารถอธิบายปรากฏการณ์ทางภาษาได้ทั้งหมด ทั้งนี้เพราะเรื่องภาษานั้นเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนและยังมีความลึกลับที่จะต้องวิจัยค้นคว้ากันต่อไป

5.3 ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาประสบปัญหาในด้านการเขียนลำดับความ และการใช้คำให้ถูกต้องเหมาะสม กระชับชัดเจน ตามระดับภาษา ฉะนั้น กระทรวงศึกษาธิการ สถาบันการศึกษา และคณาจารย์ควรร่วมกันดำเนินการพัฒนาการเรียนการสอนด้านการเขียนภาษาไทย ดังนี้

1.1 กระทรวงศึกษาธิการและสถาบันการศึกษาควรกำหนดนโยบายที่มุ่งเน้นการพัฒนาเรียนการสอนภาษาไทย ควรให้ความสำคัญในการพัฒนาการเรียนการสอนด้านการใช้ภาษาไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาทักษะการเขียน

1.2 ผู้สอนภาษาไทยควรเน้นการพัฒนาทักษะความรู้ความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยแก่นักศึกษา ทั้งด้านทฤษฎีโดยพัฒนาตำรา เอกสารประกอบการสอนด้านการใช้ภาษาไทย เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเรื่องระดับภาษา การใช้คำ ส่วนประกอบของประโยค และการใช้ประโยค ส่วนด้านปฏิบัติควรเน้นกิจกรรมฝึกทักษะการเขียน ตั้งแต่การฝึกเขียนระดับประโยค เพื่อฝึกการใช้คำให้ถูกต้องเหมาะสม และประโยคที่เขียนเป็นประโยคภาษาไทยที่ดี ไม่เขียนเรียงส่วนประกอบของประโยคในลักษณะที่ทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสาร ตลอดจนฝึกเขียนเรื่องราวสื่อสารในลักษณะต่าง ๆ ที่มีความหลากหลาย เพื่อให้เกิดการเรียนรู้เข้าใจเรื่องระดับภาษา

1.3 ผู้สอนวิชาภาษาไทยและวิชาอื่น ๆ ควรร่วมกันให้คำแนะนำแก่ผู้เรียน หากพบปัญหาในการเขียนข้อความในประโยค

1.4 ควรมีการรณรงค์ให้นิสิตนักศึกษาพูดหรือเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง ตลอดจนไม่นำภาษาพูดมาใช้ในการเขียน ดังที่พบปัญหว่านักศึกษามักใช้คำว่า “มหาลัย” แทน “มหาวิทยาลัย” ในการเขียน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาลักษณะคำภาษาไทยที่นักศึกษามักเขียนผิด เพื่อให้เกิดองค์ความรู้ด้านลักษณะคำที่มักเขียนผิด และหาแนวทางแก้ไขปัญหาการเขียนสะกดคำ

2.2 ควรศึกษาเกี่ยวกับปัญหาเรื่องระดับภาษาของนักศึกษา หรือการสร้างนวัตกรรม แบบฝึกเพื่อแก้ไขปัญหาเรื่องระดับภาษา

บรรณานุกรม

- กรมศิลปากร กองวรรณกรรมและประวัติศาสตร์. (2539). **สรุปผลการสัมมนาทางวิชาการเรื่อง ทิศทางการใช้ภาษาไทยในโครงการส่งเสริมและพัฒนาการใช้ภาษาไทย เพื่อเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ในวโรกาสฉลองสิริราชสมบัติครบ 50 ปี.** กรุงเทพฯ: กรมศิลปากร กองวรรณกรรมและประวัติศาสตร์.
- กำชัย ทองหล่อ. (2547). **หลักภาษาไทย.** กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- ชูศรี ศรีแก้ว. (2526). **การศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2525.** วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทัชชา บุรณะมลทล. (2551). **โครงสร้างและรูปแบบของประโยคที่ใช้ทางห้องสนทนา.** วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชานิเทศศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- นววรรณ พันธุมธา. (2546). **หลักการใช้ภาษาในการสื่อสาร ใน เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 1 หน่วยที่ 2, หน้า 69-126.** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- _____. (2551). **ไวยากรณ์ไทย.** พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตยา กาญจนวรรณ. (2548). **การวิเคราะห์โครงสร้างภาษาไทย.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- บรรจบ พันธุมธา. (2541). **ลักษณะภาษาไทย.** พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เบญจมาศ เลื่องเลิศ. (2537). **โครงสร้างวลีและประโยคในภาษาไทยที่พูดโดยเด็กกะเหรี่ยงโป.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- บุปผา บุญทิพย์. (2548). **หลักการใช้ประโยคเพื่อการสื่อสาร ใน เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร หน่วยที่ 4, หน้า 143-178.** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. (2516). **การศึกษาภาษาไทยตามแนวภาษาศาสตร์.** กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

- ผะอบ โปษะกฤษณะ, พ.ต. หญิง คุณหญิง. (2544). **ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- พยอม ธนมี. (2541). **การศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 ในวิทยาลัยเทคนิคนครราชสีมา ปีการศึกษา 2539**. ปริญญาโทบริหารศึกษามหาบัณฑิต. สาขาวิชาภาษาไทย. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- พรพิลาส เรื่องโชติวิทย์. (2545). **รายงานวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างความหมายของคำกริยากับโครงสร้างประโยคในภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ภาคภูมิ วรรณภา และคณะ. (2556). **ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 5. มหาสารคาม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในวโรกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 7 รอบ 5 ธันวาคม 2554**. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- วรรณิ โสมประยูร. (2553). **เทคนิคการสอนภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้าวิชาการ.
- วิจินต์ ภาณุพงษ์. (2541). **โครงสร้างของภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์**. พิมพ์ครั้งที่ 14. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา. (2547). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545**. กรุงเทพฯ: สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา.
- อาภาภรณ์ ดิษฐเล็ก. (2553). **รายงานวิจัยเรื่องวิเคราะห์ปัญหาการเขียนรายงานวิชาการของนักศึกษาวิทยาลัยราชพฤกษ์ ปีการศึกษา 2553**. นนทบุรี: วิทยาลัยราชพฤกษ์.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (2538). **หลักภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

แหล่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

- พภาภินา วงศ์เลขา. (2557). **วิกฤติภาษาไทยในวัยรุ่นปัญหาเร่งด่วนที่ต้องแก้ไข**. [ออนไลน์]. วันที่สืบค้น 3 พฤษภาคม 2557 จาก [http:// www. dailynews. co.th/ Content/ education](http://www.dailynews.co.th/Content/education)
- _____ . (2557). **อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ ปัญหาที่ท้าทาย**. [ออนไลน์]. วันที่สืบค้น 3 พฤษภาคม 2557 จาก [http:// www. social. obec. go.th/ node/30](http://www.social.obec.go.th/node/30)

ศร.ประกาศเร่งรัดแก้ปัญหาเด็กไทยอ่าน-เขียนไม่ได้. (2557). [ออนไลน์]. วันที่สืบค้น 3 พฤษภาคม 2557 จาก <http://www.kroobannok.com/61225>)

ภาคผนวก

แบบบันทึกการเก็บรวบรวมข้อมูลวิเคราะห์การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยค
จากความเรียงของนักศึกษาเป็นรายบุคคล

แบบบันทึกการเก็บรวบรวมข้อมูลวิเคราะห์การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคจากความเรียงของนักศึกษาเป็นรายบุคคล คนที่.....

(รายบุคคล)

รูปแบบ	ตัวอย่างประโยค	หมายเหตุ/ข้อสังเกต
1.ประธาน-กริยา-กรรม		

แบบบันทึกการเก็บรวบรวมข้อมูลวิเคราะห์การเรียงลำดับส่วนประกอบในประโยคจากความเรียงของนักศึกษาเป็นรายบุคคล คนที่.....

(รายบุคคล)

รูปแบบ	ตัวอย่างประโยค	หมายเหตุ/ข้อสังเกต
2. เรื่องเก่า-เรื่องใหม่		

แบบบันทึกการเก็บรวบรวมข้อมูลวิเคราะห์การเรียงลำดับคำในประโยคจากความเรียงของนักศึกษาเป็นรายบุคคล คนที่.....(รายบุคคล)

รูปแบบ	ตัวอย่างประโยค	หมายเหตุ/ข้อสังเกต
3.เรื่องหลัก-เรื่องขยาย		

แบบบันทึกการเก็บรวบรวมข้อมูลวิเคราะห์การเรียงลำดับคำในประโยคจากความเรียงของนักศึกษาเป็นรายบุคคล คนที่.....(รายบุคคล)

รูปแบบ	ตัวอย่างประโยค	หมายเหตุ/ข้อสังเกต
4. อื่นๆ.....		

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล (ภาษาไทย)	นางสาวอาภาภรณ์ ดิษฐเล็ก
ชื่อ – สกุล (ภาษาอังกฤษ)	Miss Aphaphon Ditlek
คุณวุฒิทางการศึกษา	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ตำแหน่ง	หัวหน้าหมวดวิชาศึกษาทั่วไป
สถานที่ทำงาน	หมวดวิชาศึกษาทั่วไป คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์

ประสบการณ์ด้านการวิจัย

1. คณะผู้วิจัยในรายงานวิจัยเรื่อง วิสัยทัศน์ผู้สูงอายุด้านการสร้างเสริมสุขภาพ : สังเคราะห์จากเวทีประชาชน
2. คณะผู้วิจัยในรายงานวิจัยเรื่อง “ความพึงพอใจของนักศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาวิทยาลัยราชพฤกษ์ที่มีต่อการสอนวิชาภาษาจีนของครูอาสาชาวจีนระดับอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2552”
3. วิเคราะห์ปัญหาการเขียนรายงานวิชาการของนักศึกษาวิทยาลัยราชพฤกษ์ ปีการศึกษา 2553
4. การสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน : กรณีศึกษานักเรียนโรงเรียนการท่องเที่ยวมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนเมื่อปีการศึกษา 2554
5. การรับรู้คำศัพท์และเปรียบเทียบเสียงคำศัพท์ภาษาไทยในมณฑลยูนนานกับภาษาไทยกลางของนักเรียนชาวไทยที่เรียนวิชาภาษาไทย วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ประสบการณ์การได้รับทุน

ได้รับทุนสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยราชพฤกษ์ จำนวน เรื่อง ดังนี้

1. ความพึงพอใจของนักศึกษาวิทยาลัยราชพฤกษ์ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของครูอาสาชาวจีนระดับอุดมศึกษาปีการศึกษา 2552
2. การวิเคราะห์ปัญหาการเขียนรายงานของนักศึกษาวิทยาลัยราชพฤกษ์ ปีการศึกษา 2553

3. การสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในแบบเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชาวจีน : กรณีศึกษานักเรียนโรงเรียนการท่องเที่ยวมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนเมื่อปีการศึกษา 2554

4. การรับรู้คำศัพท์และเปรียบเทียบเสียงคำศัพท์ภาษาไทยสื่อในมณฑลยูนนานกับภาษาไทยกลางของนักเรียนชาวไทยที่เรียนวิชาภาษาไทย วิทยาลัยการท่องเที่ยวและการอาชีพมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน